

TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC)

**Relats de la Categoria 2 (4t d'ESO).
Modalitat A** (Resposta a la pregunta: Com creus que serà el futur a l'any 2050? Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança)

<http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Julita Oliveras - julita.oliveras@uvic.cat

Coordinadora del programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – EPS - UVic:
- Projecte del Mercat de Tecnologia d'Osona - UVic - <http://mon.uvic.cat/mdt/>
- Projecte de les Tertúlies de Literatura Científica (TLC) - UVic - <http://mon.uvic.cat/tlc>

Atenea Malmierca - atenea.malmierca@uvic.cat

Becària del Programa Ciència i Societat - Difusió d'activitats científiques – EPS - UVic

Participació en el projecte de les TLC - UVic:

Josep Ayats - josep.ayats@uvic.cat

Jordi Solé - jordi.sole@uvic.cat

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

2050

La Marta sortia de casa com cada matí. Un de qualsevol, de dimecres. Mentre caminava cap a la parada de l'autobús, pensava que poc que havia canviat tot des que era menuda. Recordava que la seva àvia, de petita, li havia explicat que abans es creia que a l'any 2050 la vida seria molt diferent, alguna cosa així com naus especials en comptes de cotxes, vestits lluminosos a mode de roba i robots intel·ligents treballant per als humans com a cangurs o majordoms. Però res més lluny de la realitat.

Sí que era veritat que les màquines havien començat a treure, cada cop més, la feina als humans, però, això, més que un ajut, significava la mort per pobresa per a moltes persones. I la crisi, mira que n'era de punyetera aquesta. Des d'abans que ella nasqués que aquesta dona ja era entre nosaltres i no estava disposada a marxar. Feia anys que els polítics deien que ja quedava poc, que tothom tingués paciència, que aviat s'acabaria; però les butxaques seguien tan buides com sempre, quasi es podia dir que la població ja s'hi havia acostumat.

Potser sí que, en alguns temes, s'havia avançat una mica. A poc a poc, els cotxes elèctrics havien anat fent cabuda entre els embussos de les carreteres. Ara bé, de cotxes hidràulics, ni pensar-hi, no podien permetre que la gent pogués omplir el dipòsit del vehicle simplement amb l'aigua del riu del costat de casa. Potser sí que algú l'havia inventat, però de ben segur que les grans multinacionals de l'automòbil ho havien tapat, ves a saber com. Ara bé, la indústria de la roba igual que sempre: ja se li havien acabat les idees i no feia res més que recuperar les modes de les dècades anteriors al 2000.

Entre pensaments i pensaments, la Marta havia arribat a la parada i s'assegué. Mentre esperava l'autobús, varen passar dos o tres cotxes de policia amb les sirenes engegades. Tot i que a les notícies no ho deien, ella tenia la sensació que la criminalitat cada cop creixia més i més, no només als carrers, sinó que també hi havia més corrupció dintre mateix dels cossos policials i els governs (és ben cert que això últim passa des de sempre) i, com que els canals de comunicació estaven comprats per ells, no se'n parlava enlloc.

Mentre la periodista entrava a la feina i s'asseia a la seva taula, va pensar que, avui dia, si el que volies era viure tranquil, el millor era seguir les normes i no protestar. I, si t'estaves calladet, encara millor. Però, com que a ella aquestes coses no li anaven, tragué d'amagat el seu bloc de notes, obrí el portàtil i seguí investigant, amb cura que ningú no se n'adonés, sobre aquell cas de l'alcalde i fent cas omís de les advertències del cap a perdre la feina.

Pseudònim: Roig

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

El dia que en Ferran es llevà tard

En Ferran s'ha llevat tard. El seu iPhone16 estava en silenci, i ell no havia sentit el despertador. Vaja, arribarà tard. El tren surt a les vuit. Tardarà, entre esmorzar, dutxar-se i arribar a Barcelona, una hora i mitja. I són les set. Impossible. Haurà d'anar a treballar famolenc i pudint, però és millor que res. Tarda vint minuts a vestir-se i a sortir amb la moto. És un matí fosc i fred, i ell s'ha oblidat la jaqueta.

Engega el dispositiu de Mp17 incorporat a la moto i sona *Coffee*. Els científics diuen que les ones elèctriques que propaga aquesta cançó desperten el cervell. Ideal per a un home mig adormit que requereix de tota la seva atenció mentre condueix per les carreteres de Tarragona. De seguida, nota com el seu cervell comença a reaccionar. Col·loca el pilot automàtic i mira el *WhatsApp*. Vuit missatges de quatre converses.

Primera conversa. Fabiola.

"Hola Ferran. Escolta, el projecte aquell del petroli sintètic ha estat cancel·lat. Ara ens ocupa un assumpte més important: les negociacions amb Alemanya. Vindràs a la reunió, oi?"

"Ho dic perquè si no tallem d'una vegada aquesta qüestió de les relacions amb el Tercer Món sobre com solucionar la misèria en què viuen, no podrem continuar treballant amb el projecte de noves fonts d'energia per parar la radioactivitat de la capa d'ozó. No faltis, vols? És important"

Segona conversa. Sergi.

"Ei Ferry"

"Avui partida, no? Perquè porto sense jugar un dia i les pastilles per frenar-ne l'addicció no fan efecte. La PS6, que s'ha trencat. Bé, et truco més tard i en parlem, d'acord?"

"Ah, en Josep no ve. Va al cinema. Diu que els efectes secundaris de la pel·lícula són intensos i duradors, i que els necessita per relaxar-se després d'haver estat estudiant textos escrits. En coneixes un anomenat Els pilars de la terra? La feina del paio aquest és més estranya..."

Tercera conversa. Magda.

"Ferran."

"Estic preocupada. No tinc prou diners per pagar els impostos. Temo que em facin fora de casa. Escolta, m'has d'ajudar, si us plau. Si demano almoïna, em descobriren, m'obligaran a abandonar la ciutat i em reclouran en un centre de rehabilitació ciutadana. No puc, Ferran. T'ho pagaré, t'ho prometo, però m'has d'ajudar. Ets l'única persona que em queda."

Quarta conversa. Govern d'Espanya.

"Bona tarda, senyor Massugueres Pinyà. El Govern d'Espanya li comunica que, a partir d'ara, es dupliquen els anuncis enviats per *WhatsApp*. També l'informem que les seves compres se centren en un 72% a El Corte Inglés. Media Markt també requereix de les seves contribucions per a mantenir l'empresa. Li adjuntem la programació de la televisió d'aquesta setmana. Recordi que és recomanable veure'n com a mínim quatre hores diàries. Moltes gràcies."

Ja ha arribat.

Surt disparat de la moto després d'haver-la aparcat a la seva plaça. Corre, dona el seu DNI a la senyora de l'oficina, que l'escaneja. Somriu a en Ferran quan acaba. Ell corre, xocant contra tot tipus de gent fins a arribar a l'andana. El tren de les vuit ja havia marxat.

S'asseu a un dels bancs fets de fibra sintètica. Sospira. "La Fabiola em mata" pensa. Es disposa a treure el seu mòbil quan, de sobte, se n'adona: no hi ha ningú. En una estació de tren no hi ha ningú. Impossible. Sempre hi ha algú fent qualsevol cosa. No hi havia res més insòlit en un Primer Món superpoblat que la soledat total. Llavors, en Ferran veu un paper. Prou. Al primer món, la gent no sap escriure, només utilitza el teclat del mòbil i el de l'ordinador. Agafa el paper. És la pàgina d'un diari. Data del 14 de desembre de 2014. Llavors en Ferran Massugueres Pinyà es fa una pregunta, una que ho capgira tot, que ho qüestiona tot, que revoluciona la seva història i la de la humanitat:

-Però què ha passat?

Pseudònim: Fortunat Mastiet

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Retorn al passat

Mai no hauria imaginat poder tornat enrere en el temps. La vida d'avui dia és com la de fa cinquanta anys. Bé, jo només era una jove, però ho recordo tot perfectament.

Les últimes estadístiques assenyalen que el nivell de vida, en els darrers vint anys, ha disminuït considerablement. És per aquesta raó que s'ha iniciat el pla "Retorn al Passat". Si ens fixem ens els registres de fa cinquanta anys, l'esperança de vida es mantenia constant i elevada fins que aparegué la revolució tecnològica. A partir de diversos estudis, es va decidir portar a terme un estil de vida contrari al que havíem dut fins llavors. Cal dir que l'època de transició no ha sigut pas fàcil, des que ha desaparegut la tecnologia i s'ha restringit l'ús d'aparells que s'hi han relacionat. El dia a dia de tothom ha fet un gir de 180 graus.

Ara és impossible veure un nen tancat a casa, hipnotitzat per la consola, i els adolescents han après a conviure sense haver de tenir un mòbil entre les mans. Les xarxes socials tornen a ser conversacions cara a cara, els carrers són envaïts altre cop per la canalla, on juguen tots amb tots, sense cap tipus de vergonya i els problemes se solucionen oferint la mà, com en els vells temps. No es tracta de pobresa, però els diners ja no són el centre d'importància, la manera de vestir no diferencia les persones i les classes socials ja són passat. Els "t'estimo" són reals i les postals viatgen entre països en comptes dels missatges de text. El futbol es juga en tres dimensions i no a través d'una pantalla i les nines de drap reemplacen les de plàstic. Els adults comparteixen molt més temps amb les seves famílies, han deixat el treball en un segon pla i gaudeixen d'allò que més estimen. A les escoles, es tornen a veure les pissarres de guix acompanyades dels esborradors plens del pols, els professors es guanyen el respecte dels seus alumnes i cada vegada els dilluns són menys horribles. Estius en bicicleta retornen a les memòries dels més grans, i les màquines de cosir ja no són adorns per a casa. Passejar pels barris sembla viatjar en el temps d'aquells anys on els problemes, tot i que no n'eren pocs, aparentaven no existir.

Tot això no hauria estat possible sense la força del poble, lluitar en conjunt per allò desitjat comporta esforç. Però tot esforç té la seva recompensa. Només cal mirar l'aspecte de la gent per adonar-se que la felicitat s'aconsegueix amb petites coses.

Pseudònim: Carme Garriga Boronat

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: Com creus que serà el futur a l'any 2050?

L'Ekaterina va acostar-se a la porta de casa seva, i va apropar la mà al detector dactilar; una simple caixa plana, no més gran que un telèfon mòbil, i bastant similar, de fet. Gris clar, i adherida a la mateixa portalada de vidre més o menys a l'alçada del pit, es va il·luminar lleugerament amb un color blavós, com a única senyal que havia reconegut la noia, i va obrir la porta automàticament, lliscant cap a la dreta.

L'Ekaterina Ivanova, jove de vint-i-sis anys resident a Rússia, era alta i esvelta, amb una impecable melena llisa i negra com el banús i una mirada gris i penetrant. De dits fins i llargs, el seu cos presentava unes corbes dignes d'un conte, i els seus moviments eren harmoniosos i inconscients. Vivia en un dels milers d'edificis destinats a la classe alta de la societat mundial. Amb tot tipus de comoditats i luxes, tot i no semblar-ho des de fora, els alts gratacels grisos proporcionaven la major qualitat de vida possible en aquelles alçades del segle; cada edifici particular tenia el bo i millor que podia oferir l'any 2050. I ella, evidentment, en gaudia com qui més; era una de les models, cantants, escriptores i dissenyadores més famoses de tot el planeta. En una era on, després de les guerres massives i simultànies del 2027, no existien les vocacions, no hi havia lloc per a la personalitat pròpia i l'opinió comptava tant com una formiga esclafada al terra, si volies sobreviure t'havies de posar a les mans dels capatassos; havies d'estar al bàndol dominant, havies de convertir-te en un producte.

I això era el que la jove Ivanova havia fet. Les joventuts la idolatraven, la tractaven com algú diví i superior a ells; la gent gran la respectava i feia que els seus fills la imitessin; no hi havia persona que no la conegués. "Artista polifacètica", que en deien, més per posar-hi un nom que per res més, perquè en el fons, tot el que feia no ho havia creat ella. Era fals.

Quan va arribar a dalt de l'edifici, va entrar al gran menjador que presidia la casa, i es va apropar a l'únic robot que hi havia, tot blanc i semblant a una armadura. Pitjà un botó gairebé impossible de veure, i el robot va desplegar-se per a què s'hi introduís dins. Després es va tancar, il·luminat de blau, durant uns minuts. A l'obrir-se, l'Ekaterina ja no era ella. Bé, rectificuem: Era ella de veritat. No era la supermodel bellíssima. Una noia normal, que passaria desapercebuda. Rossenca i tirant a baixeta. I ja no era l'Ekaterina. Era la Julia.

El concepte de ser un producte mai havia arribat tan lluny. La suplantació d'identitats mitjançant empreses que controlaven els sectors mai havia arribat tan lluny. I no només això: El fet de convertir-se en algú altre, gràcies als robots, no havia fet més que començar.

Som al 2050, i la Julia Alexeyev treballa sent l'Ekaterina Ivanova.

Pseudònim: Ekaterina

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: Com creus que serà el futur a l'any 2050?

Aquell dia va arribar. Sempre havia pensat que un dia els robots ens dominarien, i tot hi haver pres mesures suficients, els robots van acabar substituint les persones. Les empreses tenien dues opcions: tenir 500 treballadors amb un sou de 1,100€ cadascú o tenir 100 robots treballant que només tenien un cost de manteniment mensual de 100€, els qual feien el doble de la feina que els 500 persones.

El món havia canviat, ara, poc a poc tots érem substituïts per ells. Ens quedàvem sense feina, sense res a fer. Per sobreviure havíem de treballar per la robòtica. No volíem continuar així, havíem intentat durant dècades solucionar les coses de manera pacífica, negociar amb la indústria de la robòtica per tal de conviure amb els robots. Però tots els intents eren fallits, només quedava una opció, la guerra. Havíem arribat al 2050 però la societat s'havia dividit feia molts anys; hi havia tres grups: els robots; les persones que anaven a favor dels robots, tots els empresaris i gent relacionada i que es beneficiava de la indústria de la robòtica; i els que anaven en contra dels robots, un grup minoritari que només el formàvem els pocs als qui encara ens importaven les persones i el medi ambient.

L'únic inconvenient que tenien era que contaminaven moltíssim, l'energia que necessitaven era superior a les reserves de l'energia renovable que podíem acumular en un any amb les tecnologies més avançades en aquest camp. Així que la única opció que tenien era utilitzar energies que d'alguna manera o altra acabaven malmetent el medi. Però això no importava a ningú, només els diners, sempre els diners.

No podíem fer-hi més, els robots havien evolucionat tant, en els més avançats fins i tot costava distingir un robot d'una persona, encara que no tinguessin sentiments podien fingir que en tenien de manera implacable i sense que ningú se n'adonés. Els preus dels robots de nivell mig havien baixat tant que qualsevol de nosaltres en podia comprar un. Eren alts, forts, amb un parell de setmanes s'adaptaven a qualsevol de les feines que haguessin de fer, sota les condicions que calguessin, fins i tot podien submergir-se en l'aigua. Podien substituir a qualsevol de nosaltres.

Pseudònim: Daina

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

En el 2050 el món ha fet un gran avenç robòtic. El bum tecnològic que ja havia començat a l'inici del mil·lenni va continuar fins a arribar al 2038. Tots els invents creats fins aleshores no eren més que productes fets exclusivament per crear necessitats i van perdre tota la seva atracció a l'arribar al que els entesos denominen "the artificial brain". Aquest "artificial brain" va ser la primera màquina que incorporava la funció cognitiva humana, o sigui tenia l'aptitud de processar, percebre, imaginar, raonar i aprendre informació. La màquina va ser creada per Joan Bellavista al 2038, amb un equip de tres-cents investigadors durant tres anys amb un pressupost de 2 bilions d'euros invertits pel govern d'Amèrica.

Aquest cervell va quedar sota el control del govern americà. Poc després d'obtenir-lo va declarar que la màquina estava treballant per empreses privades, i indirectament era el que feia. El projecte consistia en fer que el cervell creés productes innovadors i útils. No era una feina molt pesada per a la màquina, ella coneixia els gustos de la gent, coneixia la psicologia humana, coneixia el màrqueting, era com l'inventor més preparat i original però amb una velocitat de pensament centenars de cops més ràpida.

Com ja ho havia estat a principis de mil·lenni, Amèrica seguia sent una potència capitalista enorme i, per tant, un creador de productes innovadors era perfecta per al país. Un cop el cervell ja havia dissenyat el producte, el govern el venia a grans multinacionals perquè el promocionessin i el venguessin per tot el món. Les multinacionals, per produir el producte a gran escala creaven grans fàbriques on treballaven milers de persones, lluny de les prediccions que nosaltres imaginàvem: Que els humans dissenyaven i eren els robots qui feien la feina.

A part d'aquest gran avenç robòtic, també van haver-hi diversos avenços científics, un dels quals va ser la cura definitiva del càncer. Aquesta, hi ha rumors que afirmen que ja estava inventada des del 2015 però que no podien deixar que sortís a la llum ja que l'indústria farmacèutica cauria a conseqüència de la falta de pacients que necessiten fer-se, per exemple, la quimioteràpia. Ara, ja "s'ha descobert" la cura perquè gràcies al cervell artificial l'economia global ha augmentat i es pot cobrir la caiguda de la indústria farmacèutica.

Per molt que els avenços hagin estat tan impressionants, encara no hi ha cotxes voladors, els automòbils segueixen anant per la carretera amb els seus quatre pneumàtics. El que sí que ha canviat respecte els vehicles és que ja s'han prohibit els motors que utilitzen com a carburant el petroli o derivats i s'han substituït per motors totalment elèctrics. Un altre petit avenç han estat els hologrames, que ja existeixen tot i que no tenen un ús domèstic.

Pseudònim: Joan Lemon

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

L'espècie humana és creadora i innovadora. La nostra genètica va evolucionant junt amb als nostres descobriments i va creant cada cop una societat més còmode per ella mateix. Així que el futur l'any 2050 serà molt diferent al que tenim ara ja que si ens fixem en aquest últims 50 anys veiem que s'han fet molt avenços en tots els àmbits de manera molt ràpida. Serà un futur on l'home dependrà totalment de la tecnologia.

Estils de vida personalitzats: La gent serà més autosuficient i serà molt present la individualització. La cooperació i la col·lectivització seran poc presents entre el poble. Tot això succeirà perquè hi haurà la capacitat de que la gent pugui crear, dissenyar i elaborar els seus propis productes. La impressió tridimensional ara per ara és només per fer objectes materials i el 2050 es podran crear aliments tridimensionals comestibles per a les persones. Això influirà molt negativament en el comerç global però augmentarà el comerç regional.

Els ordinadors seran "les mascotes" dels humans: Els ordinadors passaran de ser simples màquines controlades per tu a ser molt més independents, conscients de la realitat i amb sentiments propis. Seran "els millors amics dels humans". Seran suficientment intel·ligents com per saber el teu estat d'ànim. Les xarxes socials tindran moltíssima informació sobre tu i tot tipus d'informació estarà penjada al núvol. La tecnologia acabarà influint tant que estarem connectats totes les hores del dia per mitjà d'un tipus d'ulleres que ens permetran tenir tot tipus d'accés des d'elles. Per exemple, podràs estar navegant per internet al carrer, podràs treballar mentre camines ja que les ulleres estan dotades per llegir-te la ment i, en només pensar alguna cosa, elles ja ho faran. Estarem completament connectats.

Nous descobriments i cures per acabar amb moltes de les malalties: Es crearan moltes vacunes i nous medicaments que acabaran amb moltes de les epidèmies o malalties més fortes i més comunes com per exemple el càncer.

Estil de vida més còmode i més llarga: La gent viurà fins els 150 anys aproximadament degut a la seva millora de qualitat de vida i també gràcies als nous descobriments científics els quals permetran modificar, a través de la genètica humana, les cèl·lules per tal que triguin més a envellir-se.

Perfeccionar l'espècie humana. L'ésser humà serà més perfecte, ja que seran creats a laboratoris segons les preferències dels pares, i de tal manera que tindran moltes menys possibilitats de patir qualsevol tipus de malaltia. La descendència no serà exactament igual al previst però sí que es podran donar les característiques més generals ja sigui tant de físic com de caràcter. No tothom optarà per aquest tipus de reproducció.

El futur del coneixement: Tota la informació que tenen els ordinadors se'ls hi ha instal·lat de manera que no han hagut d'aprendre res. Les persones acabaran adoptant els mateix tipus d'aprenentatge en què se'ls podrà "instal·lar" una nova llengua com si fos una aplicació qualsevol d'un aparell electrònic. Tot i així, continuaran tenint capacitat d'autoaprenentatge.

Pseudònim: Planet

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Teclejo un punt i final que es dibuixa quasi imperceptiblement a la petita pantalla del més exitós i lleuger portàtil que podem trobar al mercat, just un segon abans que el programa finalitzi i una veu robòtica anunciï el final de la prova de llengua catalana. Tot seguit, les immenses finestres que emmarquen l'habitació perden les persianes que n'oprimien la lluminositat i la novena simfonia de Beethoven comença a ballar per l'habitació, cuinant aquell ambient de relaxació característic de després dels exàmens.

No obstant la comoditat que la tecnologia em proporciona, no puc abstenir-me d'imaginar com seria la vida estudiantil si romangués el sistema acadèmic d'abans. Seria, el dia a dia, més amè si respirés el mateix aire que altres estudiants? Des que el govern va insistir en l'educació individual i personalitzada, és cert que els resultats acadèmics han millorat i que, gràcies al meu pare, propietari d'una de les poques multinacionals que controlen el mercat tecnològic, em pot garantir un futur de qualitat, però a vegades enyoro tenir companyia.

La porta automàtica s'obre i camino en direcció a la plaça principal d'aquesta petita vil·la on visc, topant-me amb en X54, la meva mascota robòtica tan popular entre la població mundial. Segueixo el corrent dels rius de gent, unes dues-centes persones entre les edats d'un mes i cent deu anys: ningú es vol perdre l'espectacle de la diada de St. Jordi.

Pel camí, parades de roses i llibres electrònics taquen el carrer, i, finalment, arribo a la zona que m'ha estat adjudicada per l'ajuntament, basant-se en la meva adreça. Un cop posicionada, em col·loco els meus binocles sobre el pont del nas, un instrument amb la capacitat d'aproximar la imatge, canviar-li la lluminositat, el color, capturar-la i enviar-la, i observem com el drac apareix, guarnit amb la disfressa que ja lluïa l'any 2014. I és així com es desenvolupa l'actuació de la llegenda, d'una forma tradicional i conservadora: encisadora.

Més tard, amb les espurnes de la màgia brillant en la meva mirada, obro el portal del gratacel i introdueixo el codi de seguretat, quedant instantàniament registrada. A la fi, després d'agafar l'ascensor amb vistes a l'exterior i passar pels protocols d'higiene, entro a casa, acompanyada per la il·luminació espontània de la sala. De sobte, un missatge fa vibrar el meu canell i, des de la pantalla enrotllada en aquest, la meva mare em desitja una bona nit i m'informa amb precisió que d'aquí deu segons arribarà a la capital amb el tren de levitació magnètica.

M'estiro en el núvol de suavitat que és el meu llit i la imaginació sobrevola àgilment els meus pensaments, aterrant en l'èxtasi del somni.

Pseudònim: Light

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Jo penso que d'aquí 50 anys quan els bebès neixin a l'hospital en comptes de posar els hi la cinta el braç amb el nom corresponent, automàticament els incorporaran un microxip a la part posterior del coll. Els continguts d'aquest microxip seran els següents: fitxa de l'ADN, dades personals de la persona, mutacions o malalties trobades en el naixement i finalment, les malalties o càncers amb la data i el lloc corresponent que la persona agafarà al llarg de la seva vida. A més a més, si alguna persona es troba desapareguda, el microxip la localitza en menys d'una hora, perquè porta posat un sistema de GPS molt potent. Per altra banda, detecta si tens més de 39º de febre i en cas afirmatiu truca a un mòbil seleccionat en casos de vòmits, febres o simplement una caiguda. Ara bé, si el xip detecta un mareig, desmai o que el cor funciona més ràpid o més a poc a poc del normal s'avisarà directament a l'ambulància.

Aquest xip farà la feina de les guardaries i cangurs, perquè si el nen té gana o son s'enviarà un SMS als pares per tant, les guardaries tancaran totes i les cangurs es quedaran sense feina.

També s'imposarà un nou mètode educatiu: les universitats i facultats aniran enderrocades. Només quedaran les escoles i instituts. Tan sols, serà obligatori 5è de primària fins a 3r ESO. Els cursos obligatoris es faran a casa ja que uns estudis molt treballats van arribar a la conclusió que s'aprèn més si la teva mare és la mestra.

Com que les mares es tindran de quedar a casa a ensenyar els seus fills, el govern va dictar una nova llei que era la següent: "Cap mare amb el fill menor de 15 anys no pot treballar".

Per culpa de tot això el món s'anirà empobrint, la meitat de la població no treballarà, les feines aniran desapareixent i la gent no podrà comprar les necessitats bàsiques; acabaran fent servir aigua del pou, escalfant-se en foc i aniran a collir fruits del bosc, bolets, fruites dels arbres fruiters...

La gent rica serà la única que treballarà, és a dir la de les ambulàncies i els hospitals ja que seran els únics que tindran feina mentre el microxip vagi. La resta de la població seran pagesos.

La idea que ens fem nosaltres, actualment el 2015, del futur és que el món serà més fàcil, hi hauran altes tecnologies, tot seran robots... però la societat pot fer un gir inesperat i convertir-se en un estil de l'època de l'edat mitjana. Però la principal diferència, serà que els humans tindran incorporats una peça de gran valor el seu clatell mentre que els de l'edat mitjana no la tenien.

Pseudònim: 02

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Plantejar-se com seran la vida i la societat en el futur és complicat, i fins i tot una mica agosarat. Tot i així, genis com Isaac Asimov van preveure amb molta exactitud el 1954 com seria l'any en què vivim. Fent ús de la deducció i analitzant els avenços tècnics al llarg del temps, així com l'evolució de la societat, podem fer una estimació d'un futur més o menys pròxim.

Crec que el 2050 la crisi ja serà història i serà una època relativament benestant. Hi haurà partits polítics absolutament nous al poder degut a la insatisfacció general dels votants amb els partits anteriors. Tot i així, no crec que aquests partits nous acabin de satisfer la població. Els governs es tornaran molt centralistes i controladors.

La nostra esperança de vida serà major, per tant s'allargarà l'edat de jubilació uns quants anys. La població seguirà creixent ininterrompudament als països subdesenvolupats, mentre que en els desenvolupats seguirà estancada. Es consolidaran les noves potències mundials com la Xina o el Brasil, que hauran crescut molt econòmicament, i potser els Estats Units quedaran més arraconats.

Ara bé, en els països subdesenvolupats, sobretot a l'Àfrica i la Índia hi seguiran havent molts problemes amb la distribució d'aliments i de capital, així com nombrosos brots de malalties infeccioses desconegudes. La gent farà contribucions a ONGs diverses, com en l'actualitat, però sospito que molts d'aquests diners es veuran desviats cap a persones corruptes.

L'espai serà un lloc menys misteriós que abans. S'hauran pogut enviar satèl·lits a quasi tots els planetes del sistema solar, i s'estaran explorant cossos celestes més llunyans.

La tecnologia haurà avançat a grans passos. Plantejo una possible innovació: crec que, per tenir a tota la població controlada, els governs faran plantar un xip que contingui tota la seva informació personal als nadons acabats de néixer. El xip també contindrà un dispositiu de seguiment que permetrà a les autoritats saber en quin lloc som i quan hi hem estat. D'aquesta manera es podrà prevenir el crim més fàcilment. Ara bé, per mantenir la privacitat dels ciutadans, només es podrà consultar aquest dispositiu si la persona és sospitosa d'una infracció de la llei. Això es podrà fer en un centre d'alta seguretat molt vigilat i impossible d'accedir si no poseeixes un rang elevat en la societat.

El xip també contindrà la nostra informació genètica i podrà servir per tenir referències a l'hora de curar certes malalties.

Els telèfons mòbils i les tauletes seran màquines tan potents que acabaran per substituir als ordinadors en molts aspectes. Les seves bateries duraran aproximadament una setmana i es podrà trucar a qualsevol lloc i des de qualsevol lloc a preus molt assequibles. El món es tornarà en un lloc molt més petit degut a l'alta interacció de la gent de tots els racons del planeta.

En resum, la qualitat de vida el 2050 haurà augmentat significativament i hi hauran nombrosos avenços tècnics, però tot i així seguiran havent-hi la majoria de problemes globals de l'actualitat.

Pseudònim: Benny Cohen

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Crec en la humanitat, crec en una evolució que realment evolucioni. Per a evolució hem refereixo a millores, a grans millores. Totes aquestes amb un ordre cronològic, amb un gran efecte dominó:

El 2020 apareix el primer gran problema, el petroli realment s'ha exhaurit, les energies renovables, fins ara quasi invisibles, passen a dominar l'economia, els països comencen a ser autosuficients; uns pel sol, els altres pels grans oceans que els envolten i els altres pel vent i les seves grans planes. Tant se val, els països més pobres comencen a enriquir-se sense treure poder als que fins ara havien dominat el món. Aquest enriquiment global deixa enrere l'explotació laboral. Els llocs de treball estan realment ben pagats i els països poden mantenir tots els seus habitants. El 2030 el problema d'immigració ha desaparegut, la gent que canvia de nacionalitat ho fa purament per plaer, el racisme cap a qualsevol tribu o raça desapareix. L'ONU deixa de tenir preocupacions en aquests aspectes i es centra en la repoblació natural i animal. Es creen zones verdes i parcs naturals en la majoria de països. L'economia deixa de fer alts i baixos i comença a mantenir-se, no hi ha superproducció ni escassetat.

El 2045 el gran problema existent és la superpoblació. Les ciutats no es construeixen augmentant la seva superfície, es construeixen cap al cel. El 80% dels edificis són gratacels de més de 40 plantes. Aquesta superpoblació crea alguns problemes, per exemple el transit; per això s'inventen els cotxes autosuficients, ningú condueix i no hi ha accidents. Al igual que els cotxes, els bitllets i les monedes estan als museus, apareixen uns anells electrònics amb formes de pagament integrades. Màquines com aquestes són cada vegada més freqüents, el 3D i l'alta definició s'estenen cap a totes les teles, els ordinadors, els llibres, els videojocs... Els robots comencen a ocupar els habitatges, però mai per substituir persones, simplement per ajudar-les. Els robots netegen la casa i et fan el dinar. Simplement ajuden.

Hem arribat al 2050, i s'ha creat la intel·ligència artificial. Només es troba en alguns laboratoris. Hi ha grups en contra i de moment representen el 70% de la població. Aquests robots només es fan servir per a solucionar qüestions com: la cura d'algunes malalties, l'estudi de l'univers, l'eliminació dels residus produïts pels humans.... L'esperança de vida augmenta fins als 90 anys i gràcies als robots la societat cada vegada és més estable però mai, mai, mai es deixa de creure en la intel·ligència humana. El sentiment patriòtic, les emocions... segueixen presents, les parelles s'enamoren, es barallen i es tornen a enamorar, els amics es troben i, tot i que les religions han desaparegut, les celebracions d'aquestes segueixen presents, són simplement una excusa per reunir-se i passar-ho bé. I ara que estem a l'any 2015 veig que és un somni, poc probable, però diuen que a vegades els somnis es compleixen.

Pseudònim: Robocri

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Intentant imaginar com seria el món al 2050, m'han passat un munt de coses diferents pel cap. No sé si són surrealistes o si realment en el futur seran coses que apareixeran en les nostres vides. M'imagino els cotxes, tan diferents d'ara, volant en comptes de tenir rodes, sense gasolina ni gasoil. Flotant, com si fossin núvols, i així poder travessar, en un moment donat, un lloc on no hi haguessin carreteres, per exemple pel mig d'una vall, o petites distàncies per sobre el mar. M'imagino les cases, fetes d'un nou material resistent als huracans, les inundacions, les esllavissades, així tothom podria viure més segur. I dins d'elles, moltes coses ja mecanitzades, com entrar, que es tanquessin les coses automàtiques, tots els llits i sofàs d'un material còmode que evités les postures dolentes i que s'escalfessin sols. M'imagino les fàbriques, amb només dos o tres persones vigilant que totes les màquines ja programades fessin la seva feina correctament, substituint així qualsevol treball manual. La perfecció existiria en les màquines. M'imagino les escoles, amb ordinadors a cada taula perquè els nens hi treballessin, sense llibres ni llibretes. Fins i tot el professor deixaria d'ensenyar perquè els ordinadors ja ho farien, simplement serien controladors que tot funcionés. M'imagino un món molt diferent.

Potser només són 35 anys, però la tecnologia avui dia avança molt ràpid i encara que no ens ho sembli, moltes de les coses que els nostres avis eren incapaços d'imaginar, avui dia ho veuen, i els costa de creure que nosaltres ja estiguem tan acostumats a viure en el món de la tecnologia. Només espero que tots els descobriments i innovacions que vinguin siguin una millora en les nostres vides, tant en la gent del 1r món com en la del 3r.

Per altra banda, hi ha coses que espero que no canviïn, com per exemple les relacions humanes, conèixer gent nova, estar en família, els amics... perquè si es perd això, llavors els que potser serem com robots, serem els humans. Pensant en la pel·lícula "Jo, robot", diria que han exagerat el que pot arribar a passar, però sense fer-ho tan gros, pot ser que les persones deixem de necessitar les altres. Per exemple, per què tenir amics si un robot ja ho és? Per què tenir parella si el robot ja t'ajuda en tot el que faci falta? Hi ha un extrem en tot, i el que hem de saber és quin és aquest extrem i no passar-lo, perquè tot és bo fins que en perdem el control.

Pseudònim: Liss Singer

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Any 2050. Estem sols, els andròides s'han quedat enrere mentre jo i en Max escapàvem. Sort que tenim dels exovestits. 25 anys enrere ningú diria que ens podríem arribar a moure tan ràpid. I menys amb l'ajuda dels extraterrestres. Però també causaran la nostra fi. La humanitat va anar massa enllà al confiar amb aquells éssers exteriors. No els hauríem d'haver fet cas. La seva tecnologia ens va ajudar a prosperar molt mentre ells seguien amb nosaltres. Però el dia que van marxar va ser el dia caòtic. Els científics es van obsessionar i van començar a crear robots per cobrir les feines dels humans. I va ser un gran error. Primer van treure la feina de mig món. La gent no tenia on treballar, no podia alimentar les seves famílies i finalment morien. Maleïts andròides. Però la cosa no es va quedar així. Més endavant els andròides es van tornar intel·ligents i van fugir dels humans. Van aprendre a reparar-se i a construir andròides nous, més forts, més potents. Més letals. Van crear un exèrcit i es van apoderar de mig planeta. Soms pocs els humans que quedem. Tecnològicament hem avançat molt, hem creat els exovestits. Són una mena de motxilla amb unes extremitats que s'ajunten als braços i a les cames. Multipliquen la nostra força. Però de què serviran si d'aquí 20 anys segurament no quedarà ni rastre de la vida humana sobre la faç de la terra? No ho sé. Els andròides avancen i nosaltres anem perdent soldats. Som dèbils. Hem estat els causants de la nostra pròpia fi. I potser és el que toca. Tot anava bé fins al 2030. En aquells temps l'únic problema era la capa d'ozó i l'efecte hivernacle. Amb l'ajuda dels extraterrestres vam ser capaços de crear una atmosfera artificial i va solucionar tots els problemes que teníem. També ens van proporcionar nous sistemes per aconseguir energia. Nous materials. Moltes coses. Però al cap i a la fi tot va ser una trampa perquè confiéssim amb ells.

En Max diu que sent sorolls. Hem avançat uns quants quilòmetres i hem aconseguit arribar a l'edifici general dels andròides. Silenciosament hem entrat i ens hem esmunyit dins les oficines. Està tot molt vigilat, però de moment no ens han trobat. Davant tenim la sala amb tots els informes guardats dels andròides. És el nostre objectiu. En Max surt de la foscor i es carrega a dos andròides, mentre jo el cobreixo i me'n carrego dos més. Entrem a la sala. Hi ha una pantalla molt gran. En Max comença a teclejar i van sortint carpetes a la pantalla. Mentre ell busca informes importants jo vigilo que no vingui ningú. De cop en Max em crida. Sembla preocupat. Em diu que miri la pantalla. I jo la miro. Veig el planeta Terra. I unes paraules: "Pla d'extermi de la raça humana: eliminació de l'atmosfera terrestre." Miro en Max. Rep un tret al cap i cau. Miro enrere.

Pseudònim: Bumclap

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Escriu el relat: Falten 35 anys per l'any 2050. Amb 35 anys la manera de viure de la gent pot canviar molt, igual que ha passat aquests últims 35 anys. Fa 35 anys la tecnologia no estava tan avançada, tot just començava a desenvolupar-se.

El procés que es veu en el llibre de Jo robot de la evolució de la tecnologia, en aquest cas dels robots positrònics. És un procés ràpid, però l'element que es va necessitar perquè el procés comencés va ser el cervell positrònic. Aquest no es va construir d'un dia per un altre, va trigar molts anys a ser construït. Amb això vull fer entendre que es necessita un primer pas que encadena tots els altres per perfeccionar la tecnologia, i aquest primer pas no és fàcil d'aconseguir.

La majoria de les vegades que s'han aportat coneixements tecnològics avui en dia, han set coneixements que s'han descobert per a la guerra. Per exemple els vidres de les ulleres d'avui en dia si cauen al terra no es trenquen en trossets, sinó que aguanten el cop. Això és perquè per anar a l'espai necessitaven aquests vidres tan resistents. Tot hi que fos per anar a l'espai i no fos per una guerra en realitat era per la guerra freda que hi havia aleshores.

En aquests moments la cosa no canvia. La majoria de robots que tenim avui en dia són drons assassins que serveixen per la guerra o per l'espionatge. Els robots que tenim estan fets per la guerra. Això és un problema i gran. La primera llei de la robòtica que resumida vol dir que no pots fer mal als humans o per inacció del robot que els humans es facin mal, és una llei que s'hauria d'intentar complir. Els robots d'avui en dia no poden estar fets per la guerra, l'únic que provocarà serà destrucció.

Per altre part els robots quotidians no estan tant desenvolupats. No tan com ho haurien d'estar. Els robots que tenim són molt limitats. Tot i així si que hi ha robots especialitzats, a les fàbriques, per exemple. A les fàbriques hi ha robots que serveixen per fer una tasca molt concreta, com per exemple posar taps a les ampolles.

Jo crec que la tecnologia anirà evolucionant al seu ritme, i que a l'any 2050 a aquest ritme haurà crescut una barbaritat, però no crec que hagi evolucionat cap a els robots positrònics, com en els llibres d'Isaac Asimov.

Pseudònim: Ntrils

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

El 2015 pensàvem que el futur era una cosa imprevisible. Pensàvem que tot seria molt diferent i sobretot pensàvem que tot canviaria a millor. Per això avui us explicaré com és el 2050.

Dia 03/02/2050.

Es un dia càlid. Molt càlid. Aproximadament les 11 del matí. Encara recordo, fa molts anys, que a aquestes alçades de febrer feia un fred impressionant i ara, en canvi, fa una calor com si estiguéssim en ple estiu.

Tinc 50 anys, una mica vella pel meu gust, però encara gaudeixo de la vida com aquell jove que en té 15. Per sort em conservo bastant bé. Visc en una caseta petita, en un barri molt familiar, a Ripoll. Convisc amb un petit robot anomenat Wallie. Pràcticament tota la població viu amb un d'aquests, ens serveixen perquè si tenim algun problema en qualsevol moment, el cridem i ell connecta immediatament amb el servei que necessitem, ja sigui bombers, assistència mèdica, electricistes... qualsevol cosa.

També, només de sortir al carrer et trobes un robot a cada pas de zebra, en lloc de semàfors és clar. Però la part positiva d'això és que et saluden i et desitgen un bon dia, això sempre. Fins i tot, pel cel, veus com una espècie de robots en forma de pantalla que van volant mentre anuncien diferents establiments i productes.

Ah i per cert! Al cel també hi ha dos robots especialitzats en el canvi de la temperatura i del temps, per això quasi mai plou. I per això també, tot i estant a mig hivern, fa una calor com en ple mes d'agost.

Jo personalment crec que l'existència de robots ha facilitat molt la vida humana. Ens estalvia de fer moltes feines quotidianes que fa uns anys no teníem altra opció que fer-les, com per exemple fer el sopar o dinar, netejar, transportar-nos d'un lloc a altre, comunicar-nos...

Fa uns anys, m'hi jugo el que vulgueu a que ningú es pesava que arribéssim a aquest extrem amb el tema de la robòtica, però ja veieu, el futur es una cosa que mai es pot preveure, passarà el que hagi de passar. Tot el que passa és per alguna raó. I sobretot mai ens podem donar per vençuts, perquè si les persones del 2015 no haguessin seguit endavant en la investigació i haguessin tingut la creativitat de crear robots com els d'avui en dia, no viuríem amb aquestes comoditats. Per això, mai ens podem donar per vençuts, per molt que costi, hem de seguir endavant i seguir innovant el dia a dia.

En resum, l'existència de robots és el millor que es podia haver fet mai!

Pseudònim: Margarita

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Estimat Diari,

Avui he trobat una cosa molt interessant buscant en les golfes, estava mirant si trobava un llibre o quelcom que em servís per fer el treball de l'escola sobre el passat de la meva família. No he aconseguit trobar res que fos útil per a la meva feina, però he trobat un llibre atrotinat i fet malbé del meu avi, és diu *Jo, robot*. L'he començat a llegir per curiositat, però m'hi he enganxat. El llibre tracte sobre el futur de la humanitat i dels robots, s'assembla una mica al 2050 en el que visc però no és del tot igual. El llibre explica que els robots tenen unes tres lleis anomenades les lleis de la robòtica, però actualment només en tenen una, la primera segons el llibre, la de que mai un robot pot fer mal a un humà.

Seria molt còmode per als humans que també posseïssin la segona i tercera llei del llibre, però dóna la sensació que els robots del llibre són com esclaus dels humans, en l'actualitat són amics que viuen a la seva manera com si fossin una espècie igual a la dels humans, que de fet ho són.

El llibre parla que els robots tenen un cervell positrònic, en això l'autor del llibre ho va encertar de ple. Al principi els robots no en posseïen, però després sí. Crec que a classe de robòtica ho vam estudiar, però com que no m'agradava gaire no vaig escoltar massa...

Un dels robots del que parla el llibre, el polític, sí que existeix avui en dia. No és exactament el mateix personatge, però a data d'avui hi ha robots que treballen en el món polític, encara que em fan pena perquè hi ha organitzacions "antirobots" que no els deixen ser presidents. En el llibre també apareix això. A aquestes organitzacions, de fet, no les acabo d'entendre del tot bé, diuen que els robots no són bons per a la humanitat, però jo tinc amics robots que són molt més simpàtics i més amables que alguns altres amics meus humans. En el llibre apareix una dona que és psicòloga dels robots, aquest ofici també hi és però no ben bé de la mateixa manera que al llibre, els de l'actualitat fan la mateixa funció que els psicòlegs per humans, els robots li expliquen els problemes que tenen. Una diferència bastant gran dels robots del llibre és que molts no tenen sentiments, només fan el que les lleis de la robòtica els hi permeten. Aquest agost ja farà uns 5 anys des que es va poder aconseguir que poguessin sentir emocions, però no sé la manera exacta de com ho van fer, era bastant petit.

Una cosa que m'ha fet gràcia mentre llegia el llibre és que parlava de dos enginyers que provaven els robots nous. La germana de la meva àvia treballava d'això exactament, m'ha semblat divertit.

El llibre no era el que jo buscava, encara que, ben mirat, ja m'ajudarà amb el treball.

Bona nit diari.

Pseudònim: TaboJ

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

I un altre cop era dilluns, un altre cop tocava llevar-se a dos quarts de vuit per anar a l'institut i aguantar un altre bateria de sis classes. Vaig vestir-me i després vaig anar a esmorzar. Quan vaig sortir al carrer feia un dia radiant, un d'aquells dies que en lloc d'haver d'anar a l'escola, t'agradaria anar-te'n al bosc o a jugar a futbol amb els amics. Com de costum, no podia entretenir-me gaire a mirar el paisatge de fons, el que hi havia darrere dels gratacels, aquelles impressionants muntanyes on mai no m'havien portat. Com sempre, anava tard. Vaig posar-me a córrer pel carrer per arribar a temps a agafar l'autobús de línia. Em sentia com una sargantana: m'anava esmunyint entre gent atrafegada que se n'anava a treballar i robots que feien companyia a la gent gran o que acompanyaven els nens a l'escola.

En molts pocs anys, la ciutat s'havia omplert de robots. En la meva opinió, a causa de la increïble baixada de preus que havien sofert ja feia uns tres anys, quan es van descobrir nous mètodes per extreure i crear metalls molt més econòmics.

Hi ha més robots, però també han canviat d'aspecte. Ja no fan un metre i escaig; ara fan un metre i vuitanta centímetres. Quant als components, també han avançat molt. Ara són capaços, entre altres coses, de fer les labors domèstiques o d'aprendre's una ruta per fer la compra o portar els nens a l'escola. I, per sort, els han implantat un xip que els impedeix agredir a les persones, cosa que fa que, al costat d'un robot, no et sentis ni amenaçat ni estrany. Crec que com són ara, a part que són una gran ajuda per a la gent gran o amb dificultats, o fins i tot per a les famílies que no poden estar pels nens, també va bé que no tinguin sentiments; així, mai no tens problemes amb ells i, es converteixen en el company perfecte per fer qualsevol activitat o simplement per tenir companyia.

És cert que això dels robots ha sigut un gran avenç, però el que trobo nefast són els carrers i edificis. No han canviat des de fa cinquanta anys i això ha fet que la ciutat s'hagi tornat avorrida. En els meus setze anys no recordo cap gran obra, cap modificació estètica de la ciutat, i això, sincerament, em deprimeix i fa que tothom porti com una, no sé com dir-ho, mala bava. Es nota que la gent està cansada de veure sempre el mateix.

Pseudònim: Eusebi

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Sovint prefereixo viure l'ara, no desviar els meus pensaments cap a un altre temps... no tinc pressa, ja arribarà. Però quan em paro a pensar en un futur, concretament tecnològic, i no pas llunyà, se'm obre un ampli ventall de possibilitats.

Penso que, a l'any 2050, la comunicació es basarà en hologrames. El telèfon, els mòbils, les televisions... tot això deixarà pas a una simple targeta, que portarem incorporada els humans. On? Possiblement al canell, com un "antic" rellotge, al qual, donant-li una ordre amb la veu, farà aparèixer una espectacular imatge en *High Definition*, que ens mostrarà les pel·lícules més recents, la persona amb qui volem parlar, o la pàgina web d'Internet que ens interessa. Aquest mateix dispositiu donarà ordres als diferents aparells de la casa i del lloc de treball perquè es posin en funcionament.

Els robots, base del llibre d'Isaac Asimov, em penso que seran més aviat un concepte antic. Una paraula obsoleta que gairebé ningú no farà servir. La nostra ment serà l'eina més potent. Per aquest futur imagino un aparell, un cub transparent, que només llegint el pensament sigui capaç de crear l'objecte desitjat en el seu interior. Això resoldrà una gran varietat de situacions: s'haurà acabat el cuinar, buscar objectes perduts o anar a comprar.

I com ens desplaçarem els humans? Òbviament els cotxes desapareixeran, i el transport serà tot aeri. La gent disposarà de petites màquines transportadores, que circularan per l'aire i funcionaran amb energies alternatives. El concepte de l'habitatge també serà diferent. L'espai habitable tindrà tota mena de comoditats, des d'un sostre transparent que permetrà observar el cel de dia i les estrelles de nit, fins a un dormitori en el qual el llit programarà els somnis que vulguis tenir.

L'altre tema que evolucionarà, i penso que sorprendrà molt, serà l'educació. No caldrà anar a l'escola, tots els nens tindran un tutor virtual que els guiarà en l'aprenentatge. Això ajudarà molt en l'ensenyament de cada alumne, perquè la seva educació es podrà moure a partir dels seus punts forts i punts febles. Serà totalment personalitzada.

De totes maneres, encara que sembli un món ideal, també m'he plantejat que les relacions entre les persones perdran importància, i això em genera certa tristesa. Ja no necessitarem ningú al costat; els hologrames i els nous aparells seran els nostres nous companys. Ells ens resoldran els problemes i ens ajudaran en el que faci falta. Les consultes mèdiques, les gestions laborals o fins i tot els temes jurídics es podran dur a terme sense el contacte interpersonal.

D'acord, potser sembla tot massa impossible, però diuen que la imaginació no té límits. Guardaré aquesta història per poder-la explicar als meus néts. De moment estic contenta en l'espai i el temps on visc.

Pseudònim: NOX

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

EL XIP

Any 2050. La Terra es troba dominada per una nova espècie: els Robots, cervells humans amb cossos metàl·lics. Controlen l'economia, la política i la societat. El món és esclau dels robots. Són màquines pensants perfectes, sense escrúpols, sense sentiments. Funcionen amb uns protocols informàtics calculats per no deixar lloc a les emocions, sensacions o qualsevol altre aspecte relacionat amb la part considerada "dèbil" de l'espècie humana.

18 d'abril de l'any 2051. Neix l'associació antirobòtica és una associació clandestina que lluita per despertar a l'home de l'esclavatge en el que viu. Busca en la naturalesa i en els pocs animals que queden l'ajuda per poder resistir.

15 de juliol de l'any 2051. L'associació antirobòtica defineix les normes fonamentals:

- 1- La Terra és la mare de totes les espècies.
- 2- Els robots han de tornar a la Terra el què és de la Terra.
- 3- El cel no es pot comprar ni vendre.
- 4- La Terra no pertany ni a l'home ni als robots. L'home pertany a la Terra.
- 5- Perquè l'home pugui tornar a ser lliure els robots s'han d'extingir.
- 6- Cal desactivar de forma progressiva els cervells dels robots fins a la total extinció. Aquest procés durarà 10 anys.
- 7- El procés de desactivació del cervell dels robots s'haurà de fer seguint unes pautes estrictes i segures que determinaran uns especialistes.
- 8- Cal tornar a l'home la capacitat racional i emocional.

Any 2062. Les expectatives de l'Associació antirobòtica no s'han complert. La Terra està completament dominada pels robots. Són pocs els humans que no s'han transformat. L'espècie humana s'extingirà d'aquí a 20 anys.

Any 2082. Sóc l'últim ésser humà de la Terra. Em queden pocs minuts. M'inseriran un "xip" al cervell que em farà pensar com un robot. Ja no tindrè més emocions ni sentiments. Mai més recordaré què és ser un humà.

Pseudònim: Xip

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Estava asseguda a la butaca de casa meva, mirant la televisió. Ja no feien res de bo, feia temps que tot havia canviat massa. El timbre va sonar i vaig demanar-li a la Sussy que anés a obrir.

- Iaia! - els petits van córrer cap a mi i van abraçar-me en veure'm.

La Sussy va retirar-se i va entrar a la cuina una altra vegada.

Vaig veure als meus néts eren encara força petits i, en part, em feien pena. Em van fer recordar la meva infància. Sí, tenia 70 anys i ja era força gran, però encara ho recordava força bé: aquells genolls que en arribar a casa estaven pelats de tant caure, córrer, i jugar; aquells aglans que intercanviàvem per comprar pedres, aquelles fulles que utilitzàvem per bitllets, les pedres que servien de calculadora, ordinadors,...; quan jugàvem a la xarranca i fèiem trampes, quan saltàvem a corda i intercanviàvem cromos... allò va ser una bona infància. Tots aquestes coses van anar desapareixent. Els petits cada vegada van voler imitar més als grans, van començar a fixar-se en nois i noies massa joves, van començar a preocupar-se pel seu aspecte, van canviar-se les pedres per ordinadors de debò, ja no intercanviaven cromos, ni tan sols saltaven a corda. Va ser molt pitjor quan els robots van aparèixer. Van deixar de fer cas als pares, als avis, a la gent que els envoltava. Eren com nous amics, però només els veien a ells. No feien cas de res. Els adolescents van deixar d'esforçar-se, els robots els feien tota la feina. Els adults, fins i tot, van acomodar-se i van deixar de treballar a casa i, més tard, els van prendre la feina. Va ser més tard, fins que no se'n van adonar, que van veure que els robots no havia estat un invent tant gran ni tan bo com creien.

- En Pau m'ha fet aquest jersei, que t'agrada?- els nois estaven molt esverats, tenien moltes coses per explicar-me.

Van ensenyar-me el jersei que els havia fet el seu robot, van explicar-me les anècdotes que els havia passat quan ell els hi havia fet els deures. Moltes vegades, la meva filla desconnectava a en Pau perquè així els nens s'esforcessin una mica. Van explicar-me milers de coses que els havia passat i, en part, van fer-me pena. No volia que els meus néts tinguessin aquella infància, sense pedres, sense salts, ni tan sols em demanaven a mi que els cosís els pantalons estripats de tant caure, com havia fet jo a la meva àvia i, ella, sempre ho feia. Em fa pena veure que la infància que jo vaig gaudir ells mai no la podran tenir realment i, no sé fins quan serà que això tornarà a ser com abans. Desitjo de tot cor que passi. No m'agradaria que això anés en augment, seria un món força desastrós.

Pseudònim: Anònima

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Des de que la societat estava dividida en indòmits i fràgils, tota la gent vivia en la plenitud de ser un ésser superior sense cor i amb la sort de no saber mostrar afecte per a res, a la plena desgràcia d'haver nascut ésser humà: un cos impulsat per les emocions sense cap mena de resistència a l'espai exterior.

Jo, era un d'aquests últims, un feble, un malaltís de per vida. Portava exactament 16 anys en el Vell Món i per a mi era molt dur. Era la meva tercera reencarnació. Les dues primeres m'havien passat al Planeta Blau, el que ve a ser el mateix que el Nou Món amb la diferència que de blau només en quedava per a 5 anys escassos d'aigua i també contrastava per la submissió de l'ésser humà davant del nou poder d'ells, els robots.

M'agradava molt la vida en el Planeta Blau però aquell fabulós globus l'havíem destruït entre tots. Però ara tot és passat, així que m'agradaria parlar-vos del què ha canviat. Cada cop que ho recordo un sentiment de nostàlgia i impotència recorre per les meves venes...

Els arbres han perdut la seva verdor, són d'un gris apagat semblant al cel que hi ha ara. Els insectes han anat desapareixent perquè l'aire que es respira conté de tot menys oxigen. Sense insectes no hi ha flors i el paisatge és un paper blanc embrutit de fum i carbó. Tota la sobre explotació que es va fer per obtenir metalls fins a esgotar-ne la existència a creat l'augment de la temperatura i al mirar per la finestra les columnes de fum que surten de les fàbriques deixen caure cendres que van matant tot el que toquen. Farà cosa d'uns deu anys la NASA va descobrir un nou planeta a la Galàxia VT-2 molt igual que el Vell Món però només els científics que han estat escollits per els robots i han pogut anar. Els nens que neixen també són transportats allà perquè volen que creixin allà i segons el que m'han dit volen aconseguir que tinguin el coeficient cerebral molt més alt. Jo però he estat de sort, crec. Fa catorze anys que van començar. Avui el vespre començo a la fàbrica. Construïm a partir del ferro que ens porten de *Magnus*, peces molt petites. Tinc por perquè m'han explicat que ens tenen controlats per unes càmeres però es veu que si els hi caus bé et cuiden molt perquè no tenen motius per odiar-nos, el contrari, crec que hauríem de ser nosaltres els qui els odiam.

Quan he arribat a la fàbrica a fer el torn de nit, m'han explicat molt bé en que consistia la meva tasca, havia de controlar el sector de les màquines gravadores, tal com indica el nom graven una mena de circumferències i números als diminuts objectes. Posats en el tema del treball, m'agradaria que entenguéssiu una mica el funcionament de la societat. Com bé he dit el principi formo part dels fràgils. Dins dels fràgils hi ha els possibles i els impossibles. Jo sóc dels impossibles o sigui que mai podrem anar a *Magnus* i quan la terra s'acabi, morirem amb ella. Per això us escric des del futur, perquè encara i sou a temps de canviar-ho tot.

Pseudònim: Inspiració de camaleó

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

-Fes-ho - li va dir.

El robot no es movia. Estaven enfilats dalt d'un turó, ell i el que en principi era el seu robot. Des d'allà dalt es veia una enorme extensió de terra plena de totxos, formigó i asfalt, que començava als seus peus i s'estenia fins a l'horitzó. Si escoltaven, sentien una forta remor de sorolls diferents provocats per màquines (grinyols, espetecs,...) que, al ajuntar-se, en feien un de sol, un soroll d'allò més enllaunat. No els sorprenia sentir això, ja que era impossible anar a algun lloc del planeta sense sentir aquest soroll. Tot el planeta depenia de les màquines, volgués o no. Tothom les necessitava per fer llum, per comunicar-se amb els altres, per poder menjar,...per tot. Una possible explicació d'aquesta causa era la sobre població: vint milions de persones en un planeta tant petit necessitaven poder fer totes les seves funcions bàsiques i, per tant, alhora es necessitava algú que fos molt rendible i que costés molt poc de fabricar: les màquines. Tothom les necessitava, volgués o no. Satèl·lits, vehicles, mòbils, generadors,...i, sobretot, robots. S'havia aprofundit tant en la seva investigació que ara ja eren presents a quasi bé tot el planeta. Semblaven humans excepte en la qüestió cerebral. El cervell robòtic no podia somiar. Només podia calcular i obeir. Per això el robot no es movia. Tenia un dilema.

-Fes-ho-va repetir l'amo-Destruïx la ciutat. Deixa-la sense vida. Si no ho fas tu, ho faré jo i serà pitjor.- Va fer una pausa mirant al robot, metre l'amenaçava amb unes tisores de tallar-li els cables que tenia al coll i , així, deixar-lo sense funcionalitat.-Saps de sobres que tota la gent que hi viu està contagiada i que, si no es mor, contagiarà a tots els altres humans.

El robot, saturat, tenia més d'un problema. D'una banda, no podia matar a cap ésser humà, però, i si no fer-ho afectés a tota l'Humanitat? D'altra banda havia d'obeir les ordres, però, i si fer-ho implicava matar a éssers humans? Per últim havia de protegir la seva pròpia integritat, ja que l'estaven amenaçant de mata-lo (o desconnectar-lo, ja que un robot, en principi, no té vida), però i si per defensar-se havia de matar un ésser humà? Era com un peix que es mossega la cua.

-Para de pensar. Fes-ho.

Va disparar un raig nuclear. Mort tranquil·la i instantània d'aquella ciutat del 2050.

-Molt bé. Acabes de salvar a l'Humanitat de la malaltia més perillosa i alhora simple: la de quedar-se inútil tota la vida. Tot això degut a les màquines.

Pseudònim: Salmó

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Un cop al carrer, després d'aquella sortida tan rabent, vaig acariciar el botonet de sobre el meu estèrnum i de seguida vaig quedar ben abrigada. M'encantava el Nadal... tant com aquells regals. La mare havia procurat trobar l'últim model, el més nou, del PC (*Portable Clothes*), el qual em duraria uns quants anys i em permetria lluir més de cent models de vestir diferents! Tot i així m'havia d'afanyar, l'Andrew em volia veure de seguida. Als pares no els agradava que fos el meu millor amic, potser perquè no era com jo, o massa diferent de mi... però en el fons també tenia sentiments com els dels humans, sabia jugar com un nen petit i tanmateix comportar-se com un adult madur. Però els meus genitors no ho entenien i jo sabia què passava. Que la mare treballés a *Societat per a la Humanitat* no era cap factor que afavorís la meva relació amb l'Andrew, ja que aquesta associació o com ho volguessin dir ells, no estaven gaire (per no dir gens) a favor dels robots, més aviat creien que ens estaven prenent el lloc en aquest món, fet que ningú va desmentir uns mesos després.

Així doncs, vaig alleugerir el ritme i en deu minuts em vaig palplantar davant l'entrada del gratacel més menut de la meva ciutat. Devia fer uns 830 metres d'alçada, com l'antic gratacel més alt del món, el Burj Khalifa, però actualment es considerava que aquesta alçada era (sense voler ofendre a qui hi vivia) ridícula. El vidre de la porta d'entrada es va fondre per deixar sortir el meu amic, i amb precaució es va formar una altra capa nova. Caminant per Berlín, l'Andrew em va anar explicant les notícies més recents que havia rebut, esdeveniments pròxims, fins i tot alguna predicció del futur... i les pantalles que apareixien per art de màgia al bell mig del carrer confirmaven alguns dels relats del robot. Va ser quan vam passar pel barri de Wedding quan em va voler fer seure, i vaig pensar que la cosa aniria per llarg.

Em costaria assimilar-ho, és cert, però era la seva decisió i no la meva. L'Andrew marxaria a viure a Tità i, malauradament, no em quedaven ni cinc dies per passar amb ell. Però alguna peça del puzzle no em quadrava... si els europeus eren els únics que no havien desenvolupat cap capacitat productiva ni d'innovació, com era que els permetien marxar de la Terra quan, per exemple, els orientals no havien parat de descobrir coses noves amb el llevat?.

El dia de partida vaig veure com el meu millor amic pujava en aquella nau i s'esfumava entre els núvols, si més no en aquell núvol que ja no ens abandonaria mai més, un núvol immens de pol·lució acumulada al llarg dels anys. Però aquell dia no va ser l'últim cop que vaig sentir parlar de l'Andrew. Després d'uns mesos, a l'entrada de la tardor del 2050 va haver-hi una significativa revolució. Una gran frenada laboral va paralitzar l'economia mundial i els humans mai no van esbrinar què passava, però n'hi havia uns altres que sí, els robots. No s'hi va poder fer res en contra, una emboscada perfecta que va lliurar com a premi el món a les seves mans.

Pseudònim: Blau

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Tenia moltes ganes que arribés aquell dia. Per fi s'acabava l'any i en començava un de nou, l'any 2050.

Va venir l'Aitana a casa. Estava igual de guapa que sempre. Portava el cabell recollit amb la meua cua preferida. Aquella cua estava feta amb una goma elàstica de color negre i una placa de la mida de la cara d'un dau del parxís. Aquesta plaqueta tenia la funció d'estufa ja que, cada cop que detectava que el cos de l'Aitana estava fred, enviava una sèrie de rajos a través de les partícules de la roba i feia que aquesta s'escalfés.

Vam seure al puf on tenia connectat el mòbil. Era allà! No recordava que la nit anterior hi havia estat assegut, gaudint de com sonava la música utilitzant el puf com a altaveu. A més, vaig demanar-li a en Jack, el meu robot, que ens portés alguna cosa per beure, així faríem temps fins l'hora de dinar. Ens va portar dues llaunes de coca-cola.

En Jack era el meu robot preferit, s'assemblava a una persona. Feia 120 centímetres d'altura, 50 centímetres d'amplada i pesava uns 25 quilos. El seu cos estava format per plaques d'alumini molt llises i les seves extremitats, que li permetien agafar qualsevol objecte, eren un pèl més clares que el tronc. El seu cap tenia forma d'ovoide i els seus ulls estaven formats per dos panells solars de color blau que emmagatzemaven energia solar durant el dia i, a la nit, produïen una mica de llum.

Una cosa que m'agradava d'en Jack era que sempre estava somrient. Semblava que no deixés que els problemes aliens l'afectessin. Sabia parlar, entendre't, llegir, escriure i moltes altres coses. Sempre que tenia dubtes amb les matemàtiques ell era qui m'ajudava. El seu cervell era bastant sofisticat ja que funcionava acord amb les marees, per tant, amb la força gravitatòria de la Terra i la seva rotació. Quan hi havia marea alta (o plenamar) no hi havia qui el fes callar, en canvi, quan hi havia marea baixa (o baixamar) estava bastant moix i l'havíem d'animar.

El que més impressionava era el seu desplaçament. Els seus peus, com qualsevol altra part del cos, contenien uns sensors que li permetien volar sense xocar amb cap objecte. No produïa cap mena de soroll i era molt ràpid.

Algun dia quedava amb els robots dels meus veïns i anaven a donar un volt per la ciutat, tot i que Bristol no era tan gran com perquè un robot amb GPS inclòs s'hi perdés.

Els cotxes eren silenciosos, ja que estaven alimentats per l'electricitat produïda en les piles d'hidrogen i, en desplaçar-se, emetien música. A més a més, els cotxes, disposaven d'un sistema antigrauatori. Gràcies a aquest sistema, vam poder veure un cotxe que va passar levitant pel costat de la finestra de l'estudi. Era el meu pare.

– Humbert! Aitana!- va cridar la meua mare. Ja era l'hora de dinar.

Pseudònim: CAP i CUA

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

En un futur llunyà o, segurament, no tan llunyà el planeta estarà poblat de nombrosos robots intel·ligents. Imagino i, per altra banda, espero que la ment humana haurà intentat crear intel·ligència artificial per eradicar els problemes que afecten en l'actualitat a milions de persones. Crec que un gran equip d'enginyers, científics, filòsofs, emprenedors... dissenyen actualment, i continuaran dissenyant en el futur, el camí de la humanitat i crearan un seguit de productes i serveis portats a terme per un tipus d'intel·ligència artificial.

La possibilitat de poder eradicar malalties i treballs durs hauria de ser la base del treball dels robots intel·ligents. Alguns dels oficis que actualment portem a terme els humans crec que seran executats per robots humanoides, màquines de moviment fàcil capaces de transportar càrregues, evitar obstacles i tenir la possibilitat de reconèixer i reproduir la veu humana actual.

Algunes de les professions actuals podran ser realitzades de manera total per robots, sobretot en l'àmbit dels serveis. Les tasques que portaran a terme aquests nous éssers mecanitzats seran d'una alta fiabilitat i eficàcia, superior a la possibilitat que els humans tenim actualment per realitzar els nostres treballs.

Per altra banda suposo que es crearan nous espais de treball per tal de poder crear, mantenir i reparar els robots que facin les tasques que ara realitzem els humans. Aquest punt però crec que estarà portat per un nombre reduït de ments humanes aïllat de la societat convencional i envoltats d'un gran secretisme. Serà el nou poder.

La tecnologia actual plena de robots que han sorgit en un temps molt breu fa que em sigui un exercici difícil pensar com serà el planeta d'aquí a trenta-cinc anys. Les moltes aplicacions que existeixen actualment en els nostres mòbils han canviat la vida dels nostres pares. La vida en el nostre entorn social és diferent a com era tan sols fa vuit anys La nova manera de comunicar-nos és, potser, el canvi que percebem més gran.

Crec que l'evolució dels robots i de la intel·ligència artificial en un futur proper i també llunyà, més enllà d'un canvi de vida per als humans, pot comportar problemes de domini ... els robots podran ser més potents que la ment humana i, per tant, els humans podem passar a ser més vulnerables.

Pseudònim: edit

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Tot ha canviat

La vida m'ha passat tan ràpid! Fa res era una nena que vivia a Santa Coloma, amb una vida fàcil, alegre, senzilla... una vida de poble. Recordo les tardes lliures del divendres, els dinars a Farners amb la família, els berenars de la mare, les xerrades que em feia l'avi... Però avui tot ha canviat. Aquest matí he obert la finestra de casa i he vist el món. Un món que no m'agrada, un món que cal canviar. Vull tornar a veure aquell sol brillant, vull tornar a anar a la fleca a buscar un entrepà calent, no m'agrada el pa que fa el robot que tinc a la cuina. Els dies festius que em passava al centre comercial ja no tornaran. Trobaré a faltar aquella musiqueta que hi havia mentre, amb les amigues, ens emprovàvem la roba al provador, podent tocar la tela... Ara si vols comprar roba, la demanes per Internet i l'endemà te la porten a casa. Actualment tinc 50 anys, 3 fills i 6 néts i vull el món que jo tenia per a ells.

Jugar al carrer, quedar amb els amics, anar amb bicicleta... eren les coses més comunes que feien els nens. Els meus néts només juguen amb els seus amics a la consola, però no un al costat de l'altre, sinó cadascú a casa seu, i parlen per una videoconferència. D'acord, sí que és veritat que les consoles ja hi eren a la meva època..., però això de jugar a distància no ho havia sentit mai. Si et volies veure amb l'altre persona, el trucaves, quedaves en algun lloc, i quan veies una oportunitat de marxar de casa, ho feies, i no tornaves fins l'hora que tenies son, o que els teus pares et deien que tornessis. Llavors, si tornaves a l'hora que et deien els teus pares, et donaven alguna moneda, no com ara que tots els nens tenen una tarja carregada de diners; perquè l'endemà et poguessis anar a comprar alguna llaminadura a la botiga que hi havia al poble.

Al sortir de casa, pujo al cotxe per anar a la feina i em sento al costat de copilot. Ara els cotxes van sols, i jo que m'hi vaig haver d'esforçar tan per poder treure'm el carnet de conduir... Em ve a la memòria les pràctiques que fèiem amb el cotxe vell de la meva mare, com havia d'aprendre a fer tocar el pedal corresponen al moment corresponen, quan s'havia de canviar de marxés... Coses que, m'hagués agradat ensenyar a la meva filla, igual que la meva mare va fer amb mi.

Els anuncis de coses omplen les parets del poble. I en una petita pantalla d'una cantonada, veig un petit anunci d'una ONG. Són de les poques coses que no han canviat gens, ja que hi continua havent fam al món i pobresa. S'hauria d'haver fet al revés: s'hauria d'haver canviat la vida dels països pobres i morts de fam, i no tocar res del món que teníem nosaltres abans!

Pseudònim: Canvi

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Despertar en un món inhòspit

És fosc. Travesso el carrer i un calfred recorre la meva espina dorsal. Un cartell publicitari suspès en el no-res m'ha fet adonar del ràpid pas del temps. La primera nit de 2050 em fa recordar el món de quan era petita, un món diferent més per la visió que jo tenia d'ell que pels canvis esdevinguts en aquests 50 anys. Aquesta realitat s'aparta molt dels meus somnis de joventut. De joves tots somniem amb una revolució social, on la igualtat triomfi, sense corrupció, amb tantes fantasies irrealitzables fruit de la nostra innocència; creiem que el món canviarà degut a la nostra existència, i volem canviar-lo. A mida que els anys se'ns escolen per entre els dits ens adonem de la impossibilitat d'això.

M'adono que la Dàlia, la meva filla de sis anys, em mira. Quan jo era petita els nens encara jugaven plegats, ara tot s'ha transformat en una maleïda societat individualista en la que tots depenen d'una màquina. Què se n'ha fet del sentit de la curiositat? Quan es va perdre la febre del saber? La imaginació és un mite. M'estremeix pensar en el futur de la meva floreta.

Observo el carrer il·luminat per amorfes pantalles de vidre. Les rialles dels infants jugant a pilota que omplien abans els carrers han estat substituïdes per anuncis repetitius que insten el vianant a comprar productes repulsius. Quin fàstic de món, Déu meu! Sento el brunzit del mecanisme de reserva dels cotxes solars, enmig dels anuncis, quasi imperceptible. Recordo amb nostàlgia la primera vegada que els vaig veure. Mai hauria imaginat l'existència d'una cosa semblant, i la Dàlia nasqué i creixerà amb ells! El món canvia, i la nostra visió d'ell mai serà la mateixa. Puc entendre les dificultats que tingueren els meus pares per adaptar-se a l'ecologisme. Respecte a ells aquest ha progressat. És trist pensar, però, que fins que Venècia no va quedar submergida i els Països Baixos van perillar, el govern no va decidir dedicar la majoria dels impostos a la investigació. Com explicar-li això a la Dàlia, si ni tan sols jo ho entenc? Em decep pensar que amb el pas dels anys els valors s'han anat perdent. D'acord, s'ha reduït un 50% el CO2 que emetem, hi ha restriccions d'aigua i la dessalinització s'ha perfeccionat, la construcció és sobre terrenys ja construïts. Però tot i els canvis tecnològics, una cosa no ha canviat en aquests cinquanta anys; segueixen morint nois de fam; hi ha guerres, encara. Em pregunto si és més important implantar vida a Mart, o arribar a la Galàxia Andròmeda que solucionar els problemes de la Terra. Quin és el planeta que vull deixar, volem deixar a la Dàlia? Quins valors li he d'inculcar perquè sàpiga prioritzar adequadament?

No sé si el món anirà a millor o a pitjor els pròxims anys, sols sé que sempre ens preguntarem com serà el futur i a causa d'això mai acabarem d'aprendre dels errors del passat. Som humans, i és això el que significa ser-ho.

Pseudònim: Gina

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Que res esdevingui llegenda

Estic sola a l'habitació, no puc dormir, el meu cap no para de donar voltes i més voltes, està tot ple de pensaments i em creen una certa angoixa, i tots ells relacionats amb el mateix: el futur.

La veritat és que em costa molt d'imaginar, pensa-hi, com seria? Sincerament, sóc bastant negativa, m'agrada pensar en negatiu perquè després t'endús més alegries, no tinc expectatives de res ni de ningú, per tant, el que realment m'imagino és un món on ningú té a ningú, ningú dependrà de l'altre, només dependrem d'una cosa: la robòtica. No existirà la paraula: fer-ho a mà. Ja que tot ens ho farà una màquina. Les persones no sabran cuinar, no sabran el que és la bona música sense ser retocada per mil i un aparells. Diccionaris? Dubto que qui neixi en aquella època sàpiga el que és. Sort en tindrem de les biblioteques, si es que encara hi són.

Aquest nou segle, està canviant tot tan ràpid... Estan passant coses que ni els meus pares, i fixa't, ara no estic parlant d'avis, no, estic parlant de pares, s'haguessin imaginat que passarien. Com per exemple, el famós mòbil, ara per ara, hi ha milions de persones que no poden viure sense ell, és trist, però és la realitat, i qui ho hauria de dir que hauríem de dependre d'una màquina com aquesta per viure?

Si ara ja és així, no em vull ni imaginar com serà al 2050..."tinc por el dia en el qual la tecnologia sobrepassi l' humanitat. El món només tindrà una generació d'idiotes" va dir el gran Einstein, i aquest dia ja ha arribat. Jo formo part d'aquesta generació, i n'estic totalment d'acord, perquè penso que hi ha coses més importants en aquesta vida que tenir un graduat en medicina o tenir el treball més ven pagat del món. Que ha passat amb els temps en els quals la gent sortia al carrer a jugar-hi amb els amics? Caure al terra, i continuar jugant, perquè t'ho passaves tan bé que ni hi paraves atenció. Fa quatre dies de tot això i ja sembla una llegenda. Ara s'hi està millor a casa, gastant diners en coses perquè "el rei de la casa" s'ho passi bé, davant d'una pantalla. Quan per exemple, hi ha nens a l'altra punta del món desitjant tenir un tros de pa. Tranquil, que d'aquí 50 anys això encara no s'haurà solucionat, no hi ha pressa. És més important inventar un aparell que et permeti tancar el llum des del mòbil, perquè tens massa feina "treballant", i no pots fer dos passos.

Realment volem viure en una societat així? Realment volem que el món d'aquí a 50 anys tingui aquestes regles de joc?

Sí, ja sé que les meves paraules són un gra de sorra dins del desert, però volia deixar-ho per escrit, desfogar-me i en certa manera, sentir que no estic sola lluitant per a que res esdevingui llegenda, per a que la memòria continuï viva.

Pseudònim: Llegenda

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Una tarda d'agost, vaig avisar al Tom, el meu robot particular, perquè m'acompanyés a donar una volta pel camp i recollir préssecs que ja començaven a estar madurs. Caminàvem pels camins de terra comentant la vida al poble i fixant-nos en què jo era l'únic que tenia un robot com en Tom, que podia parlar i pensar, mentre la resta vivien sense cap mena de luxe, treballant manualment al camp i quedant amb els amics pel carrer per parlar i passar l'estona. A mi em miraven estranyats per tenir aquest robot. El meu pare era un comerciant ric, i me l'havia portat de la ciutat, un dia que anava a comerciar.

Sempre m'havia preguntat com seria la vida a la ciutat, i un dia, vaig prendre una determinació. Aquell dia, a la posta de sol, tota la colla vam començar el camí de tornada amb el sac ple de préssecs que havíem collit. En arribar a casa, els meus pares estaven fent el sopar i els vaig anar a veure. Els vaig dir que volia anar a veure com era la vida a la ciutat, i ells van acceptar.

Al cap de dos dies, en Tom i jo ens vam pujar a la furgoneta del pare i vam començar un trajecte d'hora i mitja. Quan ens anàvem apropant a la ciutat, vam notar que la vegetació escassejava, que els camins de terra donaven pas a un terreny fi de color gris i que l'ambient començava a carregar-se.

En arribar-hi, vam donar una volta per reconèixer la zona, però quasi bé no hi havia gent, sinó que els carrers estaven plens de robots com en Tom que es dirigien corrent ves a saber on, que anaven carregats amb bosses de la compra, que conduïen vehicles que s'enlairaven, i que feien les feines públiques.

El meu pare, va explicar-me que a la ciutat la gent tenia un robot propi que s'encarregava de fer les feines de la casa, mentre les persones es passaven el dia a casa mirant les seves parets, plenes d'imatges. Jo no em podia creure el que deia, de manera que vaig apropar-me a la finestra d'una casa i, efectivament, tota la família estava reunida en una gran sala en la qual les parets semblava que tinguessin vida.

Creia que haurien de ser feliços al tenir una vida tan còmoda però al fixar-me en les seves cares no vaig veure cap rastre de felicitat. De seguida vaig pensar en la vida al poble: tothom es coneix i saluda, sempre hi ha temps per un refresc amb els amics, la vida segur era més dura però la gent viu molt feliç, ja que saben aprofitar i valorar al màxim cada moment.

En tornar al poble, em vaig alegrar de tenir al Tom, per l'ajuda que ens donava, però vaig tornar a valorar molt més la vida allà, enmig de la natura, sense tant soroll ni tantes màquines, amb més humanitat.

Pseudònim: La societat del futur

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

En John vivia amb els seus pares a una casa al centre de Nova York. Tenia gairebé dotze anys, però era molt infantil. Des de ben petit, el seu amic Bobby l'havia acompanyat a tot arreu on anava. Era un gos molt carinyós i obediènt. Un dia, en John va rebre la pitjor notícia que podia rebre:

-John, baixa un moment, sisplau, he de dir-te una cosa molt important –va dir la mare.

-Digues mare, què passa?

-John, en Bobby... –aquella notícia era molt difícil de donar.

-Què li ha passat al Bobby?

-En John, no tornarà –digué la mare trista.

-Mare, sisplau, no em diguis que en Bobby ha mort. No sisplau, digues-me on és –va contestar plorant.

La mare no va dir res més, va marxar amb el cap cot i en John ho va entendre tot. Des d'aquell dia, no menjava, no parlava, no era en John de sempre.

Havien passat uns mesos. S'acostava l'aniversari d'en John i aquest seguia trist. Els pares del nen van decidir fer un regal al seu fill. Un dia, passejant, van veure anunciat el primer robot persona que sortia al mercat, "Human's friend", i li van comprar. En un primer moment, el nen no va reaccionar com esperaven:

-Què és això? –va dir.

-No ho veus, John? És un robot –va respondre el pare amb molt d'entusiasme.

-Un robot? I per què el vull jo?

-Doncs pel que vulguis, fill, farà tot el que tu li manis. Va, prova-ho –va incitar-lo la mare.

En John ho va provar, primerament no s'ho creia, però a poc a poc, aquell objecte estrany que mai havia vist, li va anar fent gràcia. Des d'aleshores, li va dir Robbie.

Al cap d'uns quants mesos, el robot havia passat a ser el nou acompanyant del nen. En Robbie feia tot allò que en John li demanava, complint així les tres lleis de la robòtica que són: protegir els éssers humans, complir ordres, i protegir-se a ell mateix sense trencar les dues lleis anteriors.

En Robbie va ser obediènt, fins que un dia, en John es va posar en perill. La primera reacció del robot va ser anar a salvar el nen, però ell, per algun motiu no li va permetre.

-Vés-te'n -li va dir a en Robbie.

En Robbie vacil·là. Va provar d'acostar-se a en Robbie, però de nou rebé la negativa del nen.

Li es va quedar allà, palplantat, observant en John. Va haver un instant, en què va veure que en John estava a punt de caure. Aleshores en Robbie no vacil·là. Sabia que vulnerava la segona i tercera lleis, però per sobre de tot, havia de complir amb la primera llei, així que va córrer cap en John, en el moment precís en què aquest perdia l'equilibri, i el va agafar a l'aire abans que fos massa tard. En John, atordit, preguntà en Robbie:

-Per què ho has fet?

-Perquè no podia vulnerar la primera llei, i perquè ets el meu amic.

Pseudònim: Robot amb cor

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

A l'Europa del 2050, els robots feien la major part de les tasques de la llar. A casa dels Harrison, els robots formaven part del dia a dia de la família.

Tenien un robot encarregat d'ordenar la casa, ho feia matí sí, matí no, quan els membres de la família eren fora. Una tarda, quan en Robin, el petit de la casa, va arribar de l'escola, va veure la seva habitació massa ordenada. Va voler agafar una de les joguines amb les que ja no acostumava a jugar mai, però aquesta no hi era. De seguida va anar a preguntar a sa mare:

-Mare, has agafat tu el meu peluix?

-No, Robin, jo no l'he tocat, mira bé. -Respongué aquesta. En Robin va seguir buscant, però no hi havia ni rastre del peluix. Dos dies després, quan en Robin s'estava preparant la roba del dia següent, va pensar en ficar-se una samarreta que la seva mare li havia comprat feia temps, però que encara no havia estrenat. Quan va dirigir-se a agafar-la no hi era. En Robin ja començava a estar fart que li desapareguessin coses. De cop va recordar que aquell dia, el robot havia fet neteja, i va córrer a dir-li a la seva mare:

-Mare, des que tenim aquest robot que em desapareixen coses els dies que fa neteja.

-Robin, el robot fou programat perquè ordenés tot allò que no fos al seu lloc. Per tant, tot deu ser a l'habitació.

En Robin no sabia què estava passant, així que decidí posar una càmera a la seva habitació. Aquell dia tocava neteja. En tornar de l'escola, va mirar les imatges i quedà bocabadat. El robot es guardava algunes coses, precisament aquelles que el Robin no utilitzava gaire, i tenia per allà al mig. En Robin va anar corrents a parlar amb ell:

-Es pot saber què fas, robot? Qui et penses que ets per quedar-te les meves coses?

-Perdona Robin, no sabia que et molestava, jo només complia les tres lleis de la robòtica.

-De què m'estàs parlant? -Preguntà en Robin.

-La primera consisteix en què els robots no faran mai mal a un ésser humà ni permetran que el rebi. La segona diu que els robots han de complir totes les ordres que els humans els hi manin. I la tercera diu que els robots han de protegir la seva espècie.

-I què té a veure tot això amb el que has estat fent? -va insistir en Robin.

-Jo només complia les dues primeres lleis. La primera, perquè cada cosa que veia que no utilitzaves decidia guardar-me-la per enviar-la cap a un país pobre amb nens amb necessitats, i la segona, perquè jo complia les ordres que em donaven els teus pares, que era ordenar habitacions.

En Robin va quedar sense paraules i es va disculpar. I va acordar amb el robot, que a partir d'aleshores, seleccionarien plegats aquelles coses que en Robin no utilitzava, i que podrien ser d'utilitat a altra gent.

Pseudònim: Robot solidari

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Jo crec que l'any 2050 haurem avançat molt en les noves tecnologies i sobretot amb l'internet arreu del món. Sobretot amb el tema de les telefonies mòbil, crec que alguna cosa inventaran perquè hi hagi cobertura a tots llocs i que inclús els països subdesenvolupats tindran connexions i noves maneres per viure com al primer món, seria un gran progrès respecte a la humanitat.

També n'estic segura que els nous desenvolupaments de maquinàries donaran lloc a fàrmacs o cures per malalties que actualment no en tenen com , per exemple, l'Ebola, la Sida, el càncer... I això donarà lloc a més esperança de vida i no només al tercer món sinó a tots. Segons molts estudis, diuen que els desenvolupaments de les noves tecnologies causaran més contaminació respecte al medi ambient fins i tot fins a arribar al canvi climàtic i jo hi estic completament d'acord ja que fem un gran consum de productes contaminants.

També penso que les ciutats seran molt més grans i amb nous i eficaços mitjans de transport. Potser ens podrem teletransportar d'un lloc a un altre en només uns quants minuts i, el més important, a un baix preu. Això comportarà un gran benefici a les persones amb algunes discapacitats o amb problemes econòmics que en un futur no serà cap problema, ja que espero que els preus es rebaixin per a tots els consumidors.

Tant de bo, les malalties rares o poc conegudes o les de ser cec de naixement, ser sord o no poder caminar se solucionin amb les noves tecnologies i hi hagin menys dificultats físiques. També opino que a arreu del món tothom tindrà un habitatge i una família perquè les construccions, des del meu punt de vista, seran més ràpides i econòmiques. En definitiva espero que d'aquí 36 anys tinguem un món molt millor de com és ara.

Pseudònim: Felicitat màxima

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Tinc quinze anys, amb trenta-sis més, arribaré al 2050. Llavors, tindrè cinquanta anys. Encara ho veig molt llunyà, però la gent gran m'espanta dient que el temps passa molt ràpid.

Jo mai m'ho he plantejat, per tant, és difícil per mi arribar a imaginar què passarà d'aquí uns anys. El que sí sé que hi haurà canvis importants en temes socials, polítics, econòmics i tecnològics.

Hi hauran també nous descobriments actualment inimaginables, com ha passat sempre. Per exemple, quan els nostres avis miraven la televisió en blanc i negre mai haurien pogut imaginar que es podria veure en color.

Per la meua part, m'atreuria a fer uns pronòstics que només amb el pas del temps descobriré si realment m'he apropiat o no a la realitat.

En primer lloc, el càncer es curarà. Aquesta malaltia acabarà sent com un simple refredat: molt comú però amb fàcil solució. Tot i això, estic segura que apareixeran altres malalties noves o renaxeran d'altres, que en aquest moment n'hi pensem. Podrem tenir més anys de vida gràcies a nous descobriments farmacèutics.

Pel que respecta als aparells elèctrics també canviaran. Els ordinadors seran cada vegada més petits i seran capaços de llegir l'ADN humà i modificar-lo.

Les rentadores podran reconèixer per elles mateixes si tenen alguna averia o si és necessari canviar una peça, i a més és posaran en contacte elles mateixes amb el tècnic. Les neveres s'ompliran soles sense fer falta anar al mercat.

Hi hauran canvis climàtics, els combustibles fòssils van ser produïts fa milions d'anys i proporcionen el 80% d'energia que utilitzem avui en dia. En el futur això ha de canviar, ja que estan provocant un problema anomenat escalfament global.

També hi haurà un increment de vehicles. Si avui en dia es calcula que hi ha un cotxe per cada tretze persones, al 2050 n'hi haurà més del doble i molts seran solars. Per tant, la majoria es podran recarregar amb la llum del sol.

S'enviarà algun coet a Mart amb un preu asumible i serà possible deixar en allà els astronautes.

Tindrem amics robots, seran capaços de llegir els moviments corporals i les expressions facials. Sabran reconèixer el nostre estat d'ànim i per tant, com tractar-nos depenen de cada situació.

A nivell personal, serem cada vegada més independents i la idea que la majoria de pares, avui en dia intenten inculcar sobre la família, malauradament, desapareixerà.

Hauré de treballar més intensament ja que ningú podrà viure de renda.

Aquestes són els avanços entre d'altres que tindrem d'aquí al 2050, el que és clar és que fem el que sigui, sigui bo o dolent sempre farem un pas endavant.

Pseudònim: Verd esperança

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

L'Any 2050 la societat haurà fet bastants canvis, els nois i les noies es tractaran per igual, els homosexuals seran respectats i els conflictes entre races no existiran. Les races es conjuntaran i crearan una nova espècie, no hi haurà ni homes negres ni blancs, tots estaran modificats genèticament per compartir el mateix color de pell, un color que els unirà i els connectarà fortament, tots seran iguals, "tots serem amics".

S'adonaran que la terra, si no la cuiden acabarà plena d'escombralls. Crearan un projecte de descontaminació, en aquest projecte tothom hi participarà, ajudaran a plantar, netejar i exterminar fins a l'últim gra de contaminació. El que encara continuarà sent el principal problema seran els conflictes entre pobres i rics, els rics tenen tendència a fer-se més rics i a empobrir més als pobres (nosaltres). No ens n'adonem, però no vivim lliures, som presoners, si cometem errors la justícia ens castiga. El poble fart dels polítics; imposarà el seu propi govern amb lleis pròpies.

La tecnologia haurà avançat molt, el transport principal serà el "cotxe-flotant" com a rodes tindrà plaques d'acer i es propulsarà amb ventiladors industrials. les carreteres estaran imantades, els cotxes flotaran i seran molt ecològics.

En altres aspectes, la tecnologia estarà aliada amb la medicina, simples pastilles ho curaran tot, un simple càncer serà com un simple refredat gracies a la tecnologia. La mortalitat es reduirà a un percentatge baixíssim.

Tot el que dèiem que era ciència ficció es farà realitat.

Pseudònim: From the future

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Molta gent vol resoldre els misteris de la vida, per exemple, què hi ha després de la mort? Jo vull ser una d'aquestes persones i amb l'ajuda d'aquest text vull intentar determinar com serà el futur, concretament l'any 2050.

Primerament, tinc la intenció d'informar-vos que la tecnologia està avançant i evolucionant a peus de gegant, però més del que us podeu imaginar, i cada cop hi ha més artefactes i aparells més intel·ligents, els quals poden acabar amb la raça humana. Això ho crec perquè entenc a Stephen Hawking, un famós científic britànic i l'home més intel·ligent de món, ja que ens va alertar que confeccionar una intel·ligència artificial completa podria ser la fi de la raça humana, encara que hi hagi màquines intel·ligents molt útils.

Tot seguit, desitjo donar la meua opinió sobre aquest gran arcà. Jo crec que el 2050 serà un futur on la tecnologia estarà molt avançada, es faran servir energies naturals, ja que si no els combustibles fòssils s'acabaran i, potser, si la tecnologia ha avançat suficient i s'ha pogut crear la intel·ligència artificial completa, s'acabarà la nostra era, perquè les màquines ens dominaran.

També crec que si la nostra era no s'acabés, la població del món estaria molt més diferenciada que avui en dia pel poder econòmic, a més a més, potser el Sistema Solar seria desintegrat per culpa de ser absorbit per un forat negre. Aquest forat s'origina quan una estrella de gran diàmetre explota per supernova.

Finalment, opino que passes el que passes hem de viure el present i no utilitzar més els combustibles fòssils, ja que els estem gastant i s'acabaran, i a la Terra li ha costat milions d'anys produir-los. També, hem de pensar que tot el que fem al present repercutirà el futur, així que anem amb compte.

Pseudònim: el gran arcà

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Molta gent només mira el present, però ja arriba a ser hora que també ens fixem amb el futur, simplement perquè el passat ja no el podem canviar, en canvi, amb el futur hi podem treballar ja que molta gent el viurà. Les persones, a l'any 2050, hauran evolucionat molt més a causa de les innovacions tecnològiques i podria ser que els nadons nascuts a aquest futur tan proper visquessin més anys i tinguessin el cervell molt més desenvolupat.

Els canvis tecnològics que passaran d'aquí a trenta-cinc anys modificaran les nostres vides actuals. Aquests canvis podrien ser els viatges a través del temps, les primeres comunicacions amb extraterrestres intel·ligents o els viatges a una velocitat superior de la llum. Feia uns anys que no pensàvem pas que podria aparèixer l'Internet, els ordinadors, els mòbils, les pantalles tàctils o algun dels robots més bàsics com ara els robots industrials o els jardiniers, i ara segurament pensem que ja no pot aparèixer res més per millorar aquest món tan modern.

D'aquí a uns quants anys, el teu millor amic ja no serà una persona sinó que serà un ordinador ja que aquests aparells tindran sentiments i tindran la seva pròpia personalitat. Podrem parlar amb l'ordinador i aquest et mirarà a la cara i sabrà reconèixer si estàs trist o content. Et coneixerà millor que qualsevol persona que coneguis des de fa anys.

Les dificultats que tenim per aprendre un idioma ja no existiran ja que tu podràs instal·lar-te una llengua nova al teu cervell com, actualment, instal·les una aplicació al mòbil. Per altra banda més seriosa, la part de la medicina, els metges podran saber les malalties que tindrà una persona durant la seva vida.

Les empreses ja no necessitaran persones que els hi facin la feina dura sinó que una simple màquina ho farà molt millor que cinc treballadors junts. Per tot això, només existirà una carrera universitària: la de programació robòtica que hauràs de programar els robots perquè facin la feina a les empreses o als supermercats.

En conclusió, les innovacions tecnològiques passaran i conqueriran les nostres vides. Gràcies a algunes innovacions anirem molt millor com ara les relacionades amb el món de la medicina, però amb d'altres canvis empitjorarem com ara la possible guerra de les màquines i homes que sortiran guanyant les màquines. Ara és el moment per treballar amb aquest futur ple de robòtica que ens espera.

Pseudònim: hipopotomonstrosesquipedaliòfia

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Què ens prepara el futur? Futuristes, vidents, filòsofs i científics busquen una resposta digne a una pregunta universal.

La hipòtesi més coherent té forma d'ordinador, té forma d'informàtica i té forma de robot. Tot sembla indicar que la humanitat avança directa i amb passes llargues cap a aquestes paraules.

La humanitat s'adapta, aprofita els beneficis de la tecnologia. Utilitza màquines i informatitza la societat.

Tot i així jo crec que estem al cim d'un precipici. Estem a punt de caure, estem a punt de caure en un desequilibri crònic.

No parlo de desequilibri econòmic, tampoc de diferències en drets o en recursos. Parlo del desequilibri intel·lectual.

M'estic referint a una societat on un percentatge molt reduït pensi, imagini-hi i, finalment, creï. Creï màquines que treballin i actuïn per la resta de la humanitat.

Robots capaços de fer avançar el món. Això ens prepara el futur, d'això té nom el 2050.

Arribarà un moment en el que la major part de l'espècie humana no necessitarà pensar per sobreviure. Aquest serà el parany. Arribats a aquest punt, la meitat dels humans que constitueixen el primer món, deixaran d'utilitzar la lògica, la raó i la intel·ligència. Aquestes seran coses innecessàries en una societat virtual.

Els científics emprenedors, els informàtics que persegueixen la utopia i els somiadors, amb grans fortunes en ment, mouran el món. Els humans no dotats d'aquestes habilitats estalviaran en busca d'una vida més confortable, en busca d'una vida sedentària de la qual la robòtica n'és la clau.

Que ens prepara el futur? Això depèn de la meitat en la que estiguis. A la dreta: els emprenedors enamorats de la ciència. A l'esquerra: la resta. Un paradís idíl·lic pels primers i, probablement, un malson pels segons.

Pseudònim: ornitorinc

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

10:00 a.m. Dissabte.

Pi-pi-pii, pi-pi-piii!

Em desperta el nou model de despertadors, llençat al mercat tan sols dos setmanes enrere. M'alço del llit amb optimisme escoltant música de tota la vida, aquella que sonava als voltants de 2014. Tot i que no està del tot malament, penso que la música d'ara no és música, sinó que és més aviat soroll. Ja no saben que inventar! Vaig cap a la cuina i preparo el meu got de llet. Bé, jo mateixa exactament no; tan sols he de col·locar un got sota el nou "Direct Drinks" i pitjar el botó de llet calenta amb Colacao. Al cap de 10 segons ja tinc el got a la taula i he agafat les galetes, les torrades i els cereals que vull esmorzar. Actualment no t'has de preocupar per les calories que contenen els aliments, ja que han trobat la manera de que qualsevol substància no engreixi i sàpiga igual que una pasta de xocolata o un donut. És a dir, que sí, actualment tothom està en "bona forma física". No sé perquè l'anomeno bona, perquè jo només hi diferencio una, però bé, abans li deien així.

Quan acabo d'esmorzar deixo les coses sobre la safata i vaig a vestir-me. Després el "Clean Robot" ho recollirà tot. No tothom es pot permetre aquest robot, però els pares tenen un bon sou. Nosaltres ja no netegem res, ell s'encarrega de tot menys del dinar, perquè no l'hem programat, ja que a la mare li agrada molt cuinar.

L'altre dia vaig endreçar l'armari. Tota la roba l'he endreçat seguint els meus criteris personals d'estils i colors. Avui anirem a la ciutat així que selecciono a la pantalla l'apartat *formal* i després els colors blau i blanc. S'obre l'armari elèctric i hi apareixen les peces de roba que segueixen aquestes pautes. Agafo la roba i vaig a passar-me una dutxa ràpida. Les dutxes i banyeres també són unes de les coses que han evolucionat bastant. M'acabo d'arreglar i deixo que em maquilli un petit robot que va comprar la mare. Ho fa d'allò més bé! Tu només t'has de quedar quieta. Al cap d'una estona ens trobem tota la família al bus elèctric que ens porta a la ciutat. No se sent cap motor de cotxe, i s'hi veuen molt pocs. A la ciutat la majoria de gent va amb bus o metro d'alta velocitat, tot i que ara també comencen a adaptar la ciutat per als "Small Planes", uns petits avions (molt més petits dels que estem acostumats a veure), que van per sobre de la ciutat com si hi hagués una nova xarxa de carreteres. Realment és així, els avions segueixen unes <<carreteres aèrees>>, però no es pas fàcil conduir aquest nou tipus de transport. No hi vaig sovint, a la ciutat, per això m'agrada fixar-me en tot i pensar en com han evolucionat les coses al llarg del temps. Hi ha hagut mil avenços... i ja no saben que inventar!

Pseudònim: Noah Blue

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Ulleres, cotxes voladors, consoles,... Tonteries! Tothom al pensar en el futur ho veu tot blau i platejat, amb torres altes i ple de robots servint a la raça humana. Aquest futur segons el meu parer es molt molt llunyà. És cert que s'estan fent molts avenços amb tot això de les tecnologies, però de veritat quan arribi el moment la gent voldrà tenir robots a casa seva mentre ells només han d'estar estirats al sofà? De veritat la gent voldrà confiar en ells?

No, no ho crec. Tothom necessita estar ocupat i sentir-se útil, i la desconfiança amb les coses estranyes se'ns dona molt bé a les persones.

El 2050 és un futur molt proper, i el veig semblant a l'actualitat. Seguirem progressant com ho hem estat fent aquests últims anys, sortint noves tecnologies i millorant l'estil de vida de manera tecnològica. Tothom haurà de seguir treballant, anant a peu a l'escola i tenint àrbitres persones. Però hi hauran televisions en 3D a 300€, les bateries dels mòbils duraran 4 dies més i tots els cotxes seran elèctrics. Tots aquests avenços són millores al que ja tenim, i no tenen responsabilitat pròpia. En canvi robots n'hi hauran ben pocs, i si n'hi han no tindran grans responsabilitats com cuidar nens, controlar màquines o anar a buscar metalls a l'espai.

Costarà molts més anys introduir els robots que "pensen" per si mateixos, perquè s'ha d'assegurar bé de que no poden danyar a la raça humana, ni danyar-se entre ells. I a més fer que les persones estiguin d'acord en tenir-los a prop seu les 24h al dia.

Els avantatges del tipus de vida del 2050 serà la comoditat de fer servir màquines i robots i la seva capacitat de conservació. Els inconvenients són gairebé tots els que tenim ara: massa dependència de les màquines, escalfament global, els nens només jugaran amb màquines, poca relació entre les persones cara a cara, acabament d'energies no renovables,...

Un futur perfecte seria un futur verd; alegre; amb transports més ràpids, segurs i sostenibles; capacitat de comunicació ràpida; nens jugant pels carrers i no tant amb vídeo consoles; i inclús s'hi podria trobar algun robot que ajudi a les persones, que es tracti com un més de casa, però fins a certs límits, sense tractar-lo com un munt de ferralla mòbil.

Possiblement i mirat detalladament aquest no seria vist com el millor futur possible, però el que està clar és que hi pot haver-hi un de millor del que està per venir i depèn de com es vegi podria ser un pas enrere d'on estem ara, però al tornar enrere es podrien arreglar molts més errors que hem comès. La conclusió és que no estic d'acord amb el futur platejat, però sí en un futur millor.

Pseudònim: Sra. CLifford

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

En aquests últims 20 anys la tecnologia ha evolucionat a una gran velocitat, però la pregunta que la gent es formula és... Això acaba aquí? És clar que no, la tecnologia seguirà avançant indefinidament fins que l'espècie humana sigui extingida.

En la meua opinió les màquines, la tecnologia haurà avançat molt en 35 anys. Per començar, els ordinadors hauran superat a l'ésser humà en molts aspectes. Això farà que empreses amb treballadors humans tindran pitjors resultats que no amb màquines, potser el 2050 sigui encara bastant d'hora, però no es tardarà a canviar a les persones per màquines. Per exemple, els carters seran substituïts per drons, i els transport públics seran conduïts per una màquina i no per un humà. També crec que els propis ordinadors començaran a tenir sentiments i podrem parlar amb ells com si estiguéssim parlant amb una persona, l'ordinador sabrà com ens sentirem psicològicament el dia que estiguem usant-lo i ens trobarà solucions per sentir-nos millor. Quan arribi un punt que els ordinadors es comportin com humans, qui parlarà de professors humans? Seran els ordinadors que ens podran fer classes particulars de les matèries que vulguem o les que l'ordinador pensi que ens convenen més. En definitiva, el món virtual creixerà de tal manera que es farà càrrec de les tasques que avui fa l'ésser humà.

Els ordinadors que veiem avui no tornaran a ser iguals, no serà la típica pantalla amb l'ordinador connectat a una font d'alimentació, l'ordinador es convertirà en el frigorífic, en el forn, en el microones, en la televisió, en la dutxa... Per tant estarem rodejats d'ells viurem amb ells, i morirem amb ells.

Si parlem de la societat òbviament no serà la mateixa, serà una societat més avançada, més còmode i una societat que morirà sent jove, ja que haurem viscut tota la nostra vida amb la tecnologia, no tornarem a ser persones grans que no saben utilitzar un smartphone com les de ara. També actualment grans companyies parlen d'un futur on el propi cervell estarà controlat per una mena de sistema intel·ligent unit al teu cervell que podrà recordar sempre tot el que has viscut, actualment oblidem moltes coses. Es diu que sol una persona pot salvar un altre, doncs crec que això canviarà, deixant pas a màquines completament intel·ligents que podran saber el que et passa i fins i tot curar-te, però mai deixant a banda l'ajut d'una persona.

Definitivament, penso que les persones seran substituïdes per màquines, i les persones quedaran apartades, cosa que em preocupa, ja que milions i milions de persones perdran el seu treball i això farà que no tinguin diners per a la seva família. No sé com ens les apanyarem, però penso que la societat serà derrotada per les màquines.

Pseudònim: Witgetta

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Hola, com estàs?

Jo no gaire bé. Tinc molta por. Aquí a la terra ha esclatat la 3ª Guerra Mundial, tot hi que no estic segura de que la generació robòtica entri en el concepte de "mundial". Tot s'està destruint. Però el millor d'aquesta guerra és que tots els humans s'han unit deixant de banda les religions i les guerres entre ells mateixos, per lluitar contra robots. Sap greu que els humans siguem tant egoistes, i que només ens ajudem quan no hi ha cap altra possibilitat de sobreviure. Però no som els únics, els robots també s'han tornat egoistes en assabentar-se que era inútil ajudar a simples éssers vius d'existència curta, quan podien crear el seu propi món. És lògic. Ja tenen sentiments incorporats, la màxima intel·ligència i una vida indefinida. Si jo fos un d'ells, hagués pensat el mateix. Tard o d'hora et cansaries de seguir les ordres d'éssers d'inferior importància.

Hem hagut de marxar de casa. Estem vivint en una plataforma al mig de l'oceà, l'únic lloc segur. Per això, el missatge t'haurà tardat tant a arribar. Fins fa uns dies, no hi havia una zona de connexió wifi per a tothom. La nostra defensa és una muralla de kilòmetres de llargada que envolta totes les illes de plataformes. Molts robots han intentat entrar, però cap no ho ha aconseguit; està tot molt ben construït i reforçat. Tot i això, la supervivència és molt difícil. La guerra va esclatar fa poc, i encara no hem aconseguit cultivar el suficient per alimentar la ni la meitat de la població. Només pots beure llet un cop al mes, ja que els animals són molt escassos i encara tarden bastant a reproduir-se. Tinc ganes de plorar, però quan me n'adono que no servirà de res, vaig a ajudar a les infermeres amb els malalts. N'hi ha molts. Cada dia arriben soldats ferits i uns pocs supervivents de poblacions ja destruïdes. S'està morint molta gent innocent i l'únic que puc fer és saber-ho.

En canvi en el vostre planeta segur que no s'han notat diferències i t'envejo per això. Ho deus haver sentit en les notícies, però ja veurem si algun dels vostres exèrcits robotitzats ens vénen a ajudar. Amb ells tot s'arreglaria abans i hi haurien menys víctimes, estalviant-nos així la desaparició de molts éssers vius i de l'històric i verd planeta Terra, que és, i sempre serà, l'origen de la vida.

Petons i abraçades a la família,

Miss Shout.

Pseudònim: Miss Shout

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

JO, ROBOT

La ciència, en els últims temps, ha evolucionat vertiginosament, hi ha hagut canvis radicals pel que fa la vida de les persones, la millora en la qualitat de les indústries, gràcies a la mecanització i els automòbils. En definitiva, tot el que seria comunicació: els mòbils, internet, càmeres, televisions a color, cinema... Però ara ens traslладem a l'any 2050.

Si la ciència i la tecnologia continuessin fins l'any 2050, podríem estar parlant de cotxes voladors, teletransport, viatges per les galàxies en pocs segons, però crec que no és el cas, ja que això queda molt lluny, només passa a les pel·lícules de ciència-ficció. Però un cotxe amb pilot automàtic, perquè no? Últimament els cotxes que surten nous inclouen una aplicació d'aparcament automàtic. Això podria ser el principi de tot un avenç científic molt important.

La medicina, durant l'última dècada, la podríem catalogar com a miraculosa. Ha avançat tant que la mortalitat ha baixat en picat al primer món. Al tercer sempre hi ha menys recursos i aquests avenços tecnològics costaria que arribessin. S'està treballant molt amb el rejuveniment, intentant batre la mort, la immortalitat. L'any 2050 crec que no es podria evitar la mort, però sí augmentar la longevitat de les persones i poder viure vint o trenta anys més.

I pel que fa als ordinadors i robots, des del meu humil punt de vista, no hi hauria tants robots, tan intel·ligents i tan automàtics. Seria el principi del món que Isaac Asimov va imaginar.

Pseudònim: DIMITRI VEGAS & LIKE MIKE

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

Resposta del subjecte A-9 a l'enquesta realitzada el 9-2-2015 a les 18:30

-Com creus que serà el futur a l'any 2050?

Certament, planejar i predir coses del futur sempre és difícil però, principalment, considero que tot canviarà entorn a la tecnologia i per suposat a la robòtica, ja que cada vegada hi hauran més persones entregades a la ciència i preparades per inventar.

Crec que el 2050 serà un any de prosperitat per la humanitat. Els robots formaran part de les nostres vides; els nostres fills hauran crescut envoltats de màquines i facilitats. La tecnologia també serà molt present a les nostres vides, encara més que ara. Per exemple, mitjançant un funcionament com els dels robots, podrem fer que els bolígrafs escriguin sols, podrem comunicar-nos mitjançant hologrames; serà la nova moda. El món estarà ple de facilitats i moltes seran gràcies als futurs robots; ells podrien fer els feines no desitjades.

La terra estarà en la seva esplendor, tot millorarà.

Resposta del subjecte A-9 a l'enquesta realitzada el 13-5-2050 a les 19:00

Com és ara el món? És una pregunta fàcil. Estava en el cert, els robots formen gran part de la nostra vida. Ens ajuden sí, i molt. Però, com sempre, els avenços no paren, hem arribat a un punt on els robots són tan o més intel·ligents que les persones. Tenen idees pròpies, però no sentiments. I què passa quan algú/alguna cosa té poder sobre la seva pròpia ment? És incontrolable. Estan farts que els manem fer les coses brutes en comptes de fer-les nosaltres. Fa un any van començar les revolucions contra nosaltres, els seus creadors. El món ja no és un lloc segur tal com era. Els robots saben els nostres punts dèbils i, en no tenir cor ni sentir el dolor, estan matant a milers de persones. Volen venjança per tots els anys d'esclavitud que han passat al nostre costat. Estan passant comptes amb tots i cada un dels seus creadors; jo en sóc un exemple: mentre el meu marit i jo estàvem de lluna de mel, van venir els "Ciborgs" i el van matar, davant meu, el vaig veure morir i no vaig poder fer res. Són despietats i no trigaran a exterminar la raça humana.

Pseudònim: Crescendo

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot.** Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot.** Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat A - Resposta a la pregunta: **Com creus que serà el futur a l'any 2050?** Sigues valent a l'hora d'imaginar, però es valorarà el poder de la versemblança

EL MÓN D'AQUÍ CINQUANTA ANYS

El món d'aquí cinquanta anys... Que com me'l imagino? Doncs no ho sé. Tota la vida se'ns ha fet creure que al futur les coses serien completament diferents; que si cotxes voladors, tecnologia avançadíssima, vida a altres planetes i astres... Doncs no, jo no crec que en aquest futur puguem gaudir d'aquests avenços, si més no, en un interval de cinquanta anys endavant ho veig molt irreal.

Tot i que, si fos així, més aviat ens faria més mal que no pas bé simplement pel fet que cada cop ens convertiríem més i més en autòmats amb el pas del temps. Si mirem tan sols uns vint anys enrere, les novetats que s'han incorporat a la nostra rutina són moltíssimes. Hem arribat a l'extrem que qualsevol cosa, sempre que es pugui, és millor automàtica. Ens suposaria un "grandíssim esforç" baixar manualment la finestra del cotxe, pujar una persiana, i fins i tot aparcar un cotxe. Ara, la mentalitat que es té és que si és automàtic, és millor.

Algunes coses són inofensives i es podrien entendre que es volguessin automatitzar, però si es continua així potser ens acabarà perjudicant. Una manera de demostrar que no tot és positiu és la mà d'obra. L'atur no només ha augmentat per la crisi econòmica que estem passant, sinó també per les substitucions tecnològiques que van en augment contínuament.

Què se n'ha fet del venedor de tiquets del metro? I del porter de casa? I de les cartes dels amics, de la parella, felicitacions... Que donaven feina a tants carterers? En fi, com aquests, uns quants, i, per tant, en aquest aspecte serà pitjor, ja que això anirà "in crescendo".

A part d'això, hi ha coses que si que crec que milloraran i hauran canviat respecte ara. En tema econòmic, jo penso que haurem millorat ja que això és cíclic i sempre hi ha alts i baixos.

Així doncs, espero que el futur que ens espera sigui millor que actualment i no deixem de banda les coses a les que no donem importància, però que també són importants.

Pseudònim: pampa